

Early Church-History - Doc. -
Decrees

Roman documents
and Decrees
Vol. 2, n. 8; Ap.-Jun. 1908.
AEH 9698 c. 2

Roman Documents

AND

Decrees

A COLLECTION OF
Apostolic Letters and Encyclicals, etc., and
Decrees of the various Roman
Congregations

EDITED BY REV. DAVID DUNFORD

Vol. II.—No. 8.

APRIL, MAY, AND JUNE, 1908

Published Quarterly

NEW YORK, CINCINNATI, CHICAGO

BENZIGER BROTHERS

Printers to the Holy Apostolic See

1908

ASSERTIO SEPTEM SACRAMENTORUM

OR, DEFENCE OF THE SEVEN SACRAMENTS

By HENRY VIII., King of England

Re-edited with an Introduction by Rev. Louis O'Donovan, S.T.L.

Preceded by a Preface by HIS EMINENCE JAMES CARDINAL GIBBONS
Archbishop of Baltimore

8vo, cloth, . . . net, \$2.00

Printed in Latin and English, giving the Original Text of King Henry
with Translation on the opposite side

Father O'Donovan here gives us a learned commentary on a rare and extremely interesting book. He shows us Henry VIII. in the days when he was a Catholic beau-ideal; in body, tall, straight, broad-shouldered, a master of every gentlemanly accomplishment; in mind naturally clever, an accomplished linguist, a learned theologian, a faithful son of the Church. As such he wrote his famous book, "The Defence of the Seven Sacraments." The learned author gives a Synopsis of the "Assertio," discusses its Occasion, Origin and Motive, its Authorship, the Various Editions and Versions, the Presentation of it to the Pope. He criticizes at length the "Assertio," and examines the influence it exerted in its day. A bibliography of over a hundred works is added. The "Assertio" itself is printed in the original Latin text, with English translation, a document of the greatest interest and value.

CARDINAL GIBBONS says: "Such a work as the present, giving the original texts of the authors who have a right to be admitted as reliable witnesses, is a sign of the times, for Fr. O'Donovan here brings before you King Henry and a hundred critics and lets them speak for themselves in their own words."

He goes to the root of the matter of contention between Catholics and members of the Church of England, showing in Henry's own words that he who later became the first head of the Protestant Church in England was, together with all the people of England in those olden days, truly Catholic and violently opposed to Luther and his destructive and murderous reform.

"I hope, therefore, that the work may be widely and carefully read, especially in this country, but indeed also in England, the land of its birth."

THE EDUCATION OF OUR GIRLS

By THOMAS EDWARD SHIELDS, Ph.D.

Associate Professor of Psychology in the Catholic University of America

12mo, cloth, net, \$1.00

With a Preface by HIS EMINENCE JAMES CARDINAL GIBBONS

"Let me congratulate you on the service you are rendering, by pen and by tongue, to the cause of thorough and sensible and Christian education. Few teachers have the gift of showing as clearly as you do the necessary synthesis of these three qualities in the right training of the young. May your writings become handbooks among all educators; and may you for years to come be able to add to the store of wisdom they so greatly need."—MOST REV. JOHN J. KEANE, *Archbishop of Dubuque.*

"It affords me great pleasure to acknowledge the receipt of your book, 'The Education of Our Girls,' and to express my hearty approval both of its purpose and its content. As the subject is of practical importance, involving the most serious moral and religious interests, it deserves careful consideration by parent and teacher alike."—RIGHT REV. D. J. O'CONNELL, D.D., *Rector of the Catholic University of America.*

"Your book on 'The Education of Our Girls' seems to me to combine in an admirable manner the useful and the pleasant. It ought to prove a valuable aid to all who are engaged in teaching in our Academies and Colleges."—REV. WILLIAM TURNER, D.D., *Catholic University of America.*

BENZIGER BROTHERS, New York, Cincinnati, Chicago

Roman Documents

AND

Decrees

*A Collection of
Apostolic Letters and Encyclicals, etc., and Decrees of
the various Roman Congregations*

Edited by Rev. DAVID DUNFORD

Vol. II.—No. 8.

APRIL, MAY, AND JUNE, 1908

Nihil obstat.

RICARDUS CONWAY,

Censor deputatus

Imprimi potest.

✠ GULIELMUS

Episcopus Arindelensis

Vicarius Generalis

Westmonasterii

NEW YORK, CINCINNATI, CHICAGO

BENZIGER BROTHERS

Printers to the Holy Apostolic See

1908

Deacidified

CONTENTS.

	PAGE
THE SECRETARIATE OF STATE : 1. Letter to Italian Bishops concerning the preservation of art treasures	149
2. Faculty granted to French Bishops concerning alienation of Church goods	150
3. Letter congratulating Father Lemius for his Catechism on Modernism	155
BRIEFS : 1. Indulgence "toties quoties" to all visiting churches of the Congregation of the Blessed Sacrament on Corpus Christi	157
2. Crozier Indulgences granted to priests of the "Propagation of the Faith"	157
DECREES : Congregation of the Index—	
Certain books condemned	159
Congregation of the Council—	
1. Indult for publishing the Banns in writing	160
2. Additional solutions to questions on Betrothals and Marriage	163
3. Substitution in choir service	164
4. Distributions "inter præsentes" are the same as extraordinary distributions	165
5. Parochial jurisdiction admitted from "immemorial custom"	166
Congregation of Bishops and Regulars—	
1. Rules for Seminaries in Italy	167
2. Concerning a Parish Priest vacating his parish	189
3. Proprietary right as regards a public oratory	190
Congregation of Rites—	
1. Additions to the Martyrology	191
2. On the use of chairs instead of the scamnum at Mass and Vespers	191
3. A new form of tabernacle approved	192
4. Decree on the Vatican edition of the Gradual	193
5. As to the order of precedence in translation of Feasts	194
6. "Libera me Domine" after a private Mass	194

	PAGE
DECREES : Congregation of Indulgences—	
1. Indulgence for an ejaculatory prayer	195
2. Indulgence " toties quoties " for the Scala Sancta . . .	195
3. Concerning Indulgences with Confession and Com- munion	196
4. " Sanatio " for invalid receptions into Confraternity of Our Lady of Mount Carmel	197
5. Indulgence for prayer in honour of Our Lady of Lourdes	198
6. Faculty for blessing and affixing indulgences to " Coronae Viae Crucis "	199
7. A new concession regarding " Coronae Viae Crucis " .	200
8. Indulgence for ejaculation (Holy Name)	200
9. Faculty for Bishops to determine time for triduum of supplication to the Blessed Sacrament	201
10. Concession with regard to Confession necessary for gaining indulgences	202
Congregation of the Propagation of the Faith—	
Rules of St. Joseph's Missionary College finally approved	203

SECRETARIATE OF STATE.

Epistola ad Italiae Episcopos de conservandis tuendisque Tabulariis, aliisque bonarum artium monumentis.

Illme. ac Rme. Domine,

Impellens necessitas tutam efficiendi moderandique conservationem tabulariorum, ac bonarum artium monumentorum quae a clero custodiuntur, Sanctitati Suae suavit ut super hac gravissima re mentem, sollicitudinemque revocaret Rmorum. Italiae Episcoporum. Munus itaque mihi a S. S. commissum perficio, Ampl. Tuae eas quae sequuntur pontificias dispositiones commendationesque significans.

1. In quavis Dioecesi ab Ordinario permanens *Coetus dioecesanus pro documentis monumentisque a clero custoditis* instituitur, ea praecipua ratione ut tuta meliorque reddatur praefatarum rerum conservatio, tum ne alienentur, tum ut rectius custodiantur.

2. Praecipua coetus cura esto simplicem ac diligentem indicem perficere sive documentorum in dioeceseos ecclesiasticis tabulariis asservatorum sive monumentorum aliorumque bonarum artium objectorum, quae a clero dioeceseos custodiuntur. Uterque index a singulo coetu perficiatur pro singulo ente ecclesiastico (v. g. Capitulo, paroecia, etc.) et pro singulis publicis locis cultui destinatis. Eiusmodi indicis exemplar in tabulario loci conservetur (capitulari, paroeciali, ecc.), et alterum apud eiusdem dioeceseos ipsum coetum.

3. Quaelibet mutatio in statu rei iam indici adscriptae peragenda, quam ob mutationem index eo loco cum haud praecisus esset, diligenter notificetur, antequam perficiatur a ius habente (Capitulo, Parocho, etc.) Coetui respectivo, qui eiusmodi mutationem adnotare tenetur, salvis observationibus peragendis, quae debita ratione extimandae sunt.

4. Continua Coetus cura esto invigilare ut praefata conservatio religiose tuta reddatur a clero ad quem pertinet. Si aliquem detegerit defectum, illico de eo doceat ens cuius interest, et si necessitas id suadeat, recursum offerat ad Ordinarium, qui de re doctus quamprimum consulat. Alia ex parte Ordinarius non absteineat in S. Visitatione a statu rerum comprobando, ad quas spectant praesentes litterae, Coetum certiore reddens pro opportunis dispositionibus.

5. Coetus dioecesanus constituatur saltem a Commissario pro documentis, et ab altero pro monumentis. Diligens itaque esto cura Amp. Tuæ hos seligere, et si id fieri possit, eis adiungere Commissionem Sacerdotum laicorumque harum rerum expertorum, qui opus adiuuabunt.

6. Rmus. Ordinarius nullam negligat occasionem practicas suadendi demonstrationes, opportuneque commendandi clero uti supra custodi, ut meliori qua potest ratione munus absolvere queat. Sua ex parte Coetus curet diffusionem opportunarum instructionum, summariaque praeceptorum utilium. Praeterea attentis frequentibus ac saepe subdolis conatibus ademptionum, mutationum, etc. ex parte negotiantium, Ordinarius firmas seruet vigentes canonicas dispositiones contra alienationes, mutationes, etc., nec non integro suo iure utatur ac officio recognitionis et consensus in singulis actibus extraordinariis eiusmodi administrationis.

Hæ sunt dispositiones, quas S. Pontifex zelo Rmorum, Italiae Episcoporum committit, utpote praecepta praecipua ad consulendum, quo opportunius potest, gravi honorabilique muneri Cleri quoad tutelam historiae artisque thesaurorum. Sanctitas Sua certam fovet spem, fore ut hæc praecepta non modo illico pleneque executioni demandentur, sed praestantiora etiam suggerant consilia ad honorem et inclementum traditionum Ecclesiae illustrium.

Card. MERRY DEL VAL.

Facultates Ordinariis Galliae concessae circa bonorum ecclesiasticorum alienationem.

Monseigneur,

Le Saint-Père, désireux, dans les pénibles conditions actuelles de l'Eglise de France, de faciliter aux Evêques l'administration de leurs diocèses, et de pourvoir à la conscience des fidèles en ce qui concerne l'aliénation des biens ecclésiastiques usurpés par le gouvernement, a jugé opportun d'envoyer aux Ordinaires les instructions et les pouvoirs cijoints, visant certains cas plus pratiques et plus fréquents.

Relativement aux biens immeubles, Sa Sainteté accorde aux Ordinaires le pouvoir soit d'admettre à une équitable composition (nn. 1-7) et d'absoudre des censures ceux qui en auraient achetés, sans autorisation préalable de l'Eglise (nn. 9-12), soit d'en permettre l'acquisition, sous la réserve que l'acquéreur entre aussitôt en composition avec l'autorité ecclésiastique (nn. 13-14).

Une exception est faite quant à l'achat des églises, des évêchés,

des séminaires et des presbytères ; les évêques auront dès lors, pour chaque cas qui s'en présentera, à recourir au Saint-Siège, en lui exposant le fait avec toutes ses circonstances (n. 15).

Les Ordinaires ont aussi la faculté de pourvoir à la conscience de ceux, qui, sans permission légitime, auraient exercé pour leur utilité personnelle l'action en reprise, en revendication, en révo- cation ou en résolution des biens ecclésiastiques grevés de fonda- tions pieuses (n. 8). Ils devront exhorter les fidèles à tenter ces actions dans le but d'assurer l'exécution des obligations im- posées par les fondateurs (n. 16).

Ils pourront en outre permettre à ceux, dont les biens seraient grevés de charges de célébration de messes ou en faveur d'œuvres pies, de les libérer, moyennant le versement d'une somme suffi- sante pour remplir ces charges (n. 17).

Enfin le Saint-Père a daigné accorder aux Evêques d'autres pouvoirs relativement aux biens mobiliers et aux locations (nn. 18-22).

Les Ordinaires devront avoir soin de faire instruire les fidèles des lois de l'Eglise en cette matière : que ceux-ci soient informés notamment des censures et des peines édictées par le saint Con- cile de Trente contre quiconque achèterait, sans autorisation de qui de droit, des biens ecclésiastiques usurpés par les gouver- nements ; que s'ils avaient commis pareille faute, ils n'en pourraient être absolus, que moyennant une équitable composi- tion avec l'Eglise, par suite de laquelle ils resteraient dispensés de la restitution des biens.

Agréez, Monseigneur, l'expression de mes sentiments dévoués en N.-S.

Rome, le 24 Septembre, 1907.

R. Card. MERRY DEL VAL.

Ex audientia SSmi., die 21 Septembris, 1907.

SSmus. D. N. Pius divina providentia PP. X referente me infrascripto Cardinali a Secretis Status, attentis specialibus cir- cumstantiis in quibus nunc Ecclesia catholica in Gallia versatur, fidelium spirituali bono consulere cupiens in iis quae bonorum ecclesiasticorum alienationem respiciunt, facultates quae sequuntur illius nationis Ordinariis concedere dignatus est.

A.—FACULTATES DE BONIS IMMOBILIBUS.

I.

1. *Admittendi* ad aequam compositionem, iuxta normas quae sequuntur, christifideles qui bona immobilia Ecclesiae erepta sine eiusdem Ecclesiae venia acquisierunt ; vel acquisita alien- averunt : et praedictorum haeredes et quoscumque successores.

2. Proceat Ordinarius, in compositione facienda, de intelligentia aliorum Ordinariorum si quorum intersit, et de consensu eorum qui respectivas causas pias canonicè repraesentant, aliorumque canonicè interesse habentium.

3. In quantitate aequae compositionis determinanda considerentur:

a) fundorum valor realis eo tempore quo compositio initur;

b) pretium emptionis;

c) praesens oratorum status;

d) id in quo ipsi oratores cum damno Ecclesiae ditiores facti sunt;

e) onera pia, quorum, si adsint, praecipue ratio habenda est.

Quoad vero eorumdem onerum redemptionem, condonationem vel reductionem, quatenus opus fuerit, provisum est in sequenti n. 17.

4. Benignior esse potest compositio si pretium solutum, citra culpam emptoris, superet praesentem valorem fundorum; et pro haeredibus eorum, qui bona ecclesiastica ut supra iniuste possederunt, sed alias causas pias fundaverunt aut iuvarunt.

5. Ordinarius, quando agitur de fundis in quibus aliqua sita est ecclesia, vel agitur de rebus sacris mobilibus, oratores oretenus moneat de obligatione qua tenentur faciendi, sub directione Ordinarii pro tempore, quod poterunt pro sacrarum aedium et templorum conservatione, et res sacras nunquam in usus profanos convertendi seu deputandi, idque debitè modis notificandi suis haeredibus et successoribus.

6. Pecuniae vero summas ex compositione acceptas, etiam tenues, ipse Ordinarius quamprimum et quam tutissime possit, favore causarum piarum ad quas de iure pertinent, in titulos liberos (*valeur au porteur*) quos viri competentes tuto agnoverint, investire et ad nutum S. Sedis conservare satagat; neque alienet sine eiusdem venia, neque commutet, nisi urgeat necessitas et tempus non suppetat recurrendi ad S. Sedem.

Quod si supradictae summae pertineant ad causam piam alterius dioecesis transmittendae erunt ad eiusdem Ordinarium.

Si eadem pertineant ad Ordines vel Congregationes religiosas, requiritur ut eis tradi possint, venia S. Sedis in singulis casibus.

Quod si summae spectarent ad causam piam iam extinctam, vel ad ecclesiam in qua divina officia amplius celebrari non valeant, Ordinarius ipsarum fructus impendat in bonum alterius causae piae, praesertim ecclesiarum, presbyterorum et clericorum pauperum, prout melius in Domino iudicaverit, celebratis tamen missis et caeteris persolutis suffragiis, si quae praefinita fuerint.

7. Nullum documentum peractae compositionis cuiquam tradatur; quod si illud omnino exigatur, Episcopus iis qui se composuerunt, poterit in scriptis id tantum declarare; *eos omni obligatione conscientiae erga Ecclesiam ratione fundorum, etc., exemptos et solutos esse.*

8. Ad compositionem Ordinarius admittere poterit etiam fideles qui iuxta leges civiles per actionem recuperationis (*action en reprise, en revendication, révocation ou en résolution*) in utilitatem propriam vindicant bona sive immobilia sive mobilia, Ecclesiae donata pro legatis piis adimplendis, quoties vindicata bona ex integro Ecclesiae restituere nequeant.

II.

9. *Absolvendi*, Apostolica auctoritate, sive per se sive per aliam idoneam ecclesiasticam personam, ad hoc in singulis casibus subdelegandam, oratores in praemissis culpabiles, postquam ut supra se composuerint, a censuris et poenis ecclesiasticis in quas propterea quomodolibet inciderint, cum congrua poenitentia salutaris et reparatione scandali, meliori quo fieri poterit modo, prudenti iudicio absolvantur.

10. Qui ob paupertatem compositionem inire nequeant, absolvi poterunt cum obligatione ut si ad meliorem conditionem devenerint, Ecclesiae satisfaciant, ac interim scandalum removeant.

Item qui statim nequeant statutam compositionem solvere, si obligationem emittant de ea opportuno tempore solvenda; remoto interim scandalo.

11. Ordinarius moneat confessarios ut si ad poenitentes in periculo mortis constitutos et in praemissis culpabiles vocentur, prudenter compositionem urgeant: quod si haec obtineri nequeat vel quia tempus non suppetit vel ob alias rationabiles causas, satis erit si aegrotus eam haeredibus imponat, vel serio promittat eam initurum si convaluerit, remoto scandalo.

12. Ordinarius confessariis sibi benevisis, tempore quadragesimae, vel sacrarum missionum, vel urgente paschali praecepto, facultatem concedere poterit absolvendi eos qui compositionem statim inire nequeant, dummodo iidem serio promittant se intra duos menses ab accepta absolutione, recursum habituros ad Ordinarium pro obtinenda compositione, remoto interim scandalo.

III.

13. *Permittendi* christifidelibus ut bona Ecclesiae acquirere valeant, remoto scandalo et ea conditione ut statim ad compositionem, ut supra faciendam, deveniant.

14. Si agatur de bonis ad Ordinem vel Congregationem re-

ligiosam pertinentibus, requiritur consensus Superiorum eiusdem Congregationis.

15. Exceptas tamen voluit Sanctitas Sua ecclesias, seminaria nec non domus episcopales et parochiales, pro quibus emendis ad S. Sedem recurrendum erit in singulis casibus.

16. Ordinarius permittere poterit (imo suadeat) ut fideles qui iuxta leges civiles ius habent, actionem recuperationis (*action en reprise, en revendication, en révocation ou en résolution*) exercent ad hoc, ut pia onera iuxta mentem fundatorum adimpleri possint. Datur autem Ordinario facultas concedendi oratoribus partialem remissionem bonorum recuperatorum, quoties speciales circumstantiae in aliquo casu occurrant, quae iuxta prudens eiusdem Ordinarii iudicium et conscientiam, id exigant.

IV.

17. *Indulgendi* iis qui super bonis quibuscumque habent imposita legata pia vel missarum onera, ut ea redimere valeant data summa, cuius fructus quotannis redditus sufficientes ac tutos praebet pro integro eorumdem onerum adimplemento. Quod si aliqua condonatio ex toto vel ex parte, si eis satisfactum non fuerit, vel reductio pro futuro, sive ad tempus sive in perpetuum, concedenda videatur, id Ordinarius facere poterit, omnibus tamen circumstantiis et causis consideratis et pensis.

B.—FACULTATES DE REBUS MOBILIBUS ET CONDUCTIONIBUS.

Insuper eadem Sanctitas Sua praeaudatis Ordinariis infra-scriptas concedit facultates, quibus sive per se sive per vicarium in spiritualibus generalem, sive per alias idoneas ecclesiasticas personas ad hoc, etiam habitualiter, specialiter subdelegandas, uti licite et libere valeant.

I.

18. *Indulgendi* christifidelibus ut res annonarias, fructus terrae, res mobiles, vel inter mobiles adnumerandas, ad ecclesias aut loca pia spectantes, et a Gubernio usurpatas, acquirere licite valeant, remoto prudenter scandalo, atque erogata aliqua eleemosyna favore praesertim ecclesiarum seu personarum, ad quas res ipsae spectabant, ab Ordinario sive a subdelegato taxanda, quatenus emerint pretio quod iudicio Ordinarii aut subdelegati fuerit minus iusto: ita tamen, ut si agatur de rebus quae non sint usu consumptibiles, sive quae servando servari possint, earum rerum elenchum Ordinario tradere emptores teneantur, et parati sint eas quandocumque ecclesiis, seu locis piis, recepto soluto pretio restituere; et curando pro viribus, ut

supellectiles, vasa ac utensilia sacra in usum aliarum ecclesiarum transferantur, nec in usus profanos assumantur.

II.

19. *Providendi* sub iisdem conditionibus ut supra, et praevia eorum absoluteione cum congrua poenitentia salutari, iis qui easdem res iam emerint.

III.

20. *Indulgendi* pariter christifidelibus, ut bona ecclesiastica a Gubernio occupata, vel ab iis qui a Gubernio illa acquisierunt sine licentia S. Sedis, conducere, seu iam conducta retinere valeant, imposita illis aliqua eleemosyna favore personarum seu ecclesiarum, ad quas eadem bona de iure pertinent, quatenus conduxerint pretio quod iudicio Ordinarii seu subdelegati fuerit minus iusto, et obligatione faciendi quantum poterunt sub directione Ordinarii pro conservatione praesertim sacrarum aedium ac templorum, quae eisdem bonis fuerint adnexa, ac praevia absoluteione cum poenitentia salutari quatenus illicite conduxerint, nec non remoto ac reparato scandalo.

21. Quamvis autem optandum maxime sit, ut huiusmodi conductiones ad breve tempus fiant, Sanctitas Sua declarat non obstande quominus, sic iubente Gubernio seu locatore, conductio fiat ultra triennium, sed tamen infra decennium.

22. Vult autem SSmus. Pater ut locationes ecclesiarum seminariorum, domorumque episcopalium et parochialium permitti nequeant nisi in casibus necessitatis vel evidentis Ecclesiae utilitatis.

Contrariis quibuscumque minime non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Vaticanis die, mense et anno praedictis.

R. Card. MERRY DEL VAL.

Litterae gratulatoriae ad P. Lemius ob opus "Catechisme sur le modernisme, etc."

Illme. Seigneur,

Une haute louange, en même temps que l'expression de la plus vive satisfaction, c'est ce que j'ai le plaisir d'adresser à V. S. Illme. au nom du Souverain Pontife, après la remise que je Lui ai faite du splendide opuscule de V. S. portant le titre: "Catéchisme sur le Modernisme, d'après l'Encyclique *Pascendi dominici gregis*."

Le caractère du document pontifical et la nature des erreurs qui y sont condamnées pouvaient rendre malaisée la prompte et

complète intelligence, en toutes ses plus minimes parties, de la très importante Encyclique ; je dis pour les classes moins cultivées et étrangères au mouvement des bonnes comme des mauvaises doctrines, pour celles-là aussi qui, malheureusement trop faciles à donner accès aux erreurs, surtout quand elles se présentent sous de faux dehors scientifiques, ne sont point ensuite assez éveillées pour comprendre avec une égale promptitude la cause du mal.

C'est pourquoi vous avez fait une œuvre d'utilité insigne en décomposant le document en question, selon la méthode simple et unie de votre Catéchisme et en le mettant par là à la portée des intelligences les moins cultivées.

Sa Sainteté se complaît au génial et fructueux travail de V. S., et vous louant à un autre titre encore, c'est à savoir que vous ne vous êtes écarté en rien de la lettre même de l'Encyclique, Elle vous offre le vœu de voir le produit de votre si opportune étude obtenir une large diffusion et Elle vous accorde de cœur la bénédiction Apostolique.

Après vous avoir fait ces communications, je vous remercie à mon tour de l'exemplaire du dit opuscule que vous m'avez si aimablement offert, et je vous redis les sentiments de très profonde estime avec lesquels je suis, de V. S. Illme. le très affectueux serviteur.

Rome, le 13 Décembre, 1907.

R. Card. MERRY DEL VAL.

BRIEFS.

Indulgentia toties quoties pro visitantibus ecclesias congregationis SS. Sacramenti in festo Corporis Christi.

PIUS PP. X

AD FUTURAM REI MEMORIAM

Neminem latet festum SSmi. Corporis Christi Domini inter alias Ecclesiae sollemnitates omni modo eminere, ideoque Nobis nihil est antiquius quam ut dies quo Mysterium illud recolitur etiam caelesti indulgentiarum thesauro per universum terrarum orbem eniteat. Hoc consilio votis hodierni superioris generalis Congregationis SSmi. Sacramenti ultro libenterque annuentes, de Omnipotentis Dei misericordia ac BB. Petri et Pauli Apostolorum eius auctoritate confisi, de speciali gratia, omnibus et singulis utriusque sexus christifidelibus vere poenitentibus et confessis ac S. Communionem refectis, quoties a primis Vesperis ad occasum solis sollemnitatis Corporis Christi, ecclesiam quamcumque ipsius Congregationis SSmi. Sacramenti ubique terrarum existentem devote visitent, ibique pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effundant, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem etiam animabus fidelium in purgatorio detentis per modum suffragii applicabilem misericorditer in Domino concedimus. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuo valituris.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die xxx Iulii MCMVI, Pontificatus Nostri anno tertio

Pro Dno. Card. MACCHI.

N. Marini.

Breve SS. D. N. Pii div. prov. PP. X quo sacerdotibus qui operam suam impendent pio Operi Propagationis Fidei facultas benedicendi Rosaria eisque adnectendi indulgentias a Patribus Crucigeris appellatas conceditur.

PIUS PP. X

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Cum Nobis Apostolorum Principis Cathedram obtinentibus antiquius nihil sit magis, quam ut catholicum nomen latius per

orbem propagetur et inter gentes longo terrarum marisque spatio disiunctas errorum umbram Evangelii lumen depellat, pias fide-
lium societates, quae ad sacras expeditiones provehendas inten-
dunt et divini verbi praecones stipe corrogata sustentant, pecu-
liaribus privilegiis ac spiritalibus gratis cohonestare ac dictare
satagimus. Hoc quidem consilio, cum Conciliorum centralium
Praesules pii Operis Propagationis Fidei Nos enixis precibus
flagitaverint, ut sacerdotibus, qui operam suam praedicto Operi
impendent, veniam largiri dignaremur benedicendi Rosariis, sive
Coronis precatoriis, eisque applicandi indulgentias, quae a Pat-
ribus Crucigeris vulgo appellantur, Nos piis huiusmodi preci-
bus annuendum libenter existimavimus. Quae cum ita sint, de
Omnipotentis Dei misericordia ac BB. Petri et Pauli Aposto-
lorum Eius auctoritate confisi, cuicumque sacerdoti, cui nunc et
in posterum ubique terrarum munus demandatum fuerit in
aliqua paroecia aut in aliqua Communitate colligendi eleemosynas
pro pio Opere Propagationis Fidei, quantacumque sit pecuniae
vis, quae ab ipso colligatur, atque etiam illi, qui de propria stipe
in capsam eiusdem pii Operis inferat pecuniae summam illi
parem, quam una Decuria solveret, et cuique pariter sacerdoti,
qui ad quodcumque Concilium seu Comitatum ipsi pio Operi
dirigendo vel promovendo pertinent, aut etiam qui ab Episcopo
designatus rector dioecesanus omnibus fungitur muneribus,
quae forent explenda per Concilium seu Comitatum eiusdem pii
Operis, nec non sacerdoti qui in anno summam respondentem
mille subscriptionibus in capsam pii Operis intulerit, unde-
cumque eam acceperit, durante respectivo munere, facultatem
concedimus benedicendi unico Crucis signo, de consensu Ordina-
rii loci in quo dictam facultatem exercent, Rosaria sive
Coronas precatorias, eisque adnectendi indulgentias a Patribus
Crucigeris appellatas, nempe indulgentiam quingentorum dum-
taxat dierum, defunctis quoque applicabilem, a christifidelibus
lucrandam, quoties aliquam ex eisdem Coronis manu gerentes
Orationem Dominicam vel Salutationem Angelicam devote re-
citaverint, dummodo tamen Coronae ita benedicendae iuxta
typum Coronarum SSmi. Rosarii B. M. V. fuerint confectae.
Tandem largimur, ut, si forte contingat pecuniae summam
durante anni curriculo colligendam esse praestituta minorem,
nihilominus sacerdoti, qui anno praecedente summam integram
collegerit, fas esto dicta benedicendi Coronis facultate uti ad
finem usque vertentis computationis. Et sacerdoti similiter, qui
una vice ex aere proprio in capsam pii Operis summam intulerit,
quae illam aequet, quam mille adscripti solverint, ut sua naturali
durante vita praedicta facultate gaudere possit ac valeat prae-
sentium tenore concedimus. Praesentibus perpetuo valituris.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die
1 Februarii MDCCCXCVIII., Pontificatus Nostri anno quinto.

R. Card. MERRY DEL VAL, *a Secretis Status.*

DECREES.

CONGREGATION OF THE INDEX.

DECRETUM

Quo damnantur ac prohibentur quidam libri.

Feria III., die 17 Martii, 1908.

Sacra Congregatio Emorum. ac Revmorum. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a Sanctissimo D. N. Pio P. X. Sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi ac permissioni in universa christiana republica praepositorum et delegatorum, habita in Palatio Apostolico Vaticano die 17 Martii, 1908, damnavit et damnat, proscripsit proscribitque, atque in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur opera :

IL PROGRAMMA DEI MODERNISTI, *Risposta all' Enciclica di Pio X.* Pascendi dominici gregis. Roma, 1908.

PAUL BUREAU, *La crise morale des temps nouveaux. Préface de M. Alfred Croiset.* Paris, s. a.

P. SAINTYVES, *La réforme intellectuelle du clergé et la liberté d'enseignement.* Paris, 1904.

—*Les Saints successeurs des dieux.* Ibid. 1907.

—*Le miracle et la critique historique.* Ibid. 1907.

—*Le miracle et la critique scientifique.* Ibid. 1907.

FRANC. REGIS PLANCHET, *El absolutismo episcopal en la república mexicana. Apuntes para la historia.* Chihuahua, 1907.

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta opera damnata atque proscripta, quocumque loco et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Quibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae X per me infrascriptum Secretarium relatis, Sanctitas Sua decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem, etc.

Datum Romae, die 18 Martii, 1908.

FRANCISCUS Card. SEGNA, *Praefectus.*

Fr. Thomas Esser, Ord. Praed., *a Secretis.*

CONGREGATION OF THE COUNCIL.

Conceditur indultum pro denuntiationibus scriptis matrimoniorum faciendis in dioecesi Parisiensi.

Postulatum. Emus. Archiepiscopus nuper defunctus sequentia sub die 4 Nov., 1907, huic S. C. exposuit : “ In iis civitatis dioecesisque Parisiensis parochiis, quae numerosissimos incolas habent, plurimae sunt, qualibet die dominica vel festiva de praeccepto, futurorum matrimoniorum publicae denuntiationes seu proclamationes in missa parochiali, ad normam Concilii Tridentini cap. *Tametsi*, sess. 24 *de reform. matr.* Cum porro haec denuntiationum recitatio, prae magno numero matrimoniorum, per nimium tempus protrahatur, fideles, qui sacro intersunt et publicata nomina saepissime ignorant, taedio afficiuntur, vix capiunt quid legatur; imo, quod gravius est, avertuntur ne huic missae parochiali intersint, et sacrum ipsum praedicationis officium valde praepeditur. Animadvertit autem praefatus Archiepiscopus orator finem legis Tridentinae multo melius, tutius et plenius attingi posse, si, in his parochiis numerosissimis, parochi, omissis illis oretenus factis matrimoniorum denuntiationibus, in loco ecclesiae conspicuo scriptas schedulas affigere curent futura matrimonia continentes; quae schedulae affixae remaneant tota die dominica. Tunc enim omnes fideles praefatas scripturas, et quidem commodissime, legere poterunt, et futura matrimonia cognoscere. Unde enixe rogat Archiepiscopus orator Sanctitatem Vestram, ut sibi indultum concedere dignetur, vi cuius deinceps liceat, in parochiis suae dioecesis quae continent decem millia parochianorum vel amplius, praefatae legi Tridentinae satisfacere, affigendo in loco ecclesiae conspicuo, per tres dies dominicas vel festivas continuas, scriptas schedulas futura matrimonia exhibentes, quae schedulae per totam diem, a prima missa matutina, usque ad ultimum liturgicum officium vespertinum, affixae remaneant.”

Animadversiones ex officio. Ex duabus causis exposcitur ut publicatio oralis matrimoniorum contrahendorum subrogetur per denuntiationem scriptam affigendo ad valvas ecclesiae parochialis schedas scriptas nominum contrahentium; quae causae sunt : 1) magnus matrimoniorum numerus, unde fideles non facile recordantur audita nomina; 2) nimium tempus pro hisce publicationibus faciendis, unde taedio affecti ab interventu missae paroeciali, et sacrae in ea concioni avertuntur. Profecto quoad formam denuntiationum matrimonii celebrationi praemittendarum a Conc. Trid. (*loc. cit.*) haec stricte praecipiuntur : “ Sancta Synodus sacri Lateranensis Concilii sub Innoc. III.

celebrati vestigiis inhaerendo, praecipit ut in posterum, antequam matrimonium contrahatur a proprio parochio, tribus continuis diebus festivis in ecclesia inter missarum solemnias, publice denuntietur inter quos matrimonium sit contrahendum." Uti ex recitato textu per se patet, forma taxative a Conc. Trid. praescripta pro denuntiationibus est, quod fiant viva voce intra missam.

Atqui rationes adductae pro nova forma publicationis in scripto faciendae non satis fundatae videntur. Nam si fideles fastidiunt audire longam nominum eorum inter quos erit matrimonium contrahendum recitationem, facilius omittent perlegere vel percipere ea nomina indicata in schedis ad valvas ecclesiae affixis. Hinc finis a Concilio Trid. intentus nempe impedimentorum detectio potiori ratione frustrabitur. Insuper haec nova expositulata forma redoleret quamdam imitationem laicae potestatis in publicatione matrimoniorum ritu civili celebrandorum: et ex responso S. C. Inquisitionis ad Vicarium Apostolicum Iamaicae sub die 12 Maii 1882 habetur, proclamationes a Iure Tridentino praescriptas suppleri non posse per denuntiationes a magistratu civili ad celebrationem matrimonii civilis factas.

Caeterum derogatio formae Tridentinae non videtur necessaria, sed melius expediret ut nomina iam oraliter publicata inter missarum solemnias, iterum denuntientur per schedarum affixionem. Porro tradit Wernz (*de iure matr.*, tit. 3, not. 28): Episcopos non prohiberi quominus praeter consuetas proclamationes possint etiam affixionem scriptam ad valvas ecclesiae paroecialis praescribere: ita in concilio Prov. Neapolitano an. 1669 tit. 3, cap. 9 de *sacr. matr.* habetur: "Ab ipsis parochis matrimonium contrahendum proclametur et nomina denunciatorum in valvis ecclesiae affigantur": ita in Concil. Prov. Neogranatensi an. 1868 tit. IV., cap. 11 edicatur: "Si parochi duas vel plures paroecias administrent, denuntiationes faciant in illa in qua die dominica vel festo missam celebrant, figant tamen denuntiationes ipsas in valvis paroecialis ecclesiae in qua contrahentes domicilium habent, per tres dies festos non interruptos." Cum itaque Episcopi iubere valeant ut factae a parochis oretenus denuntiationes inter missarum solemnias, renovari valeant affigendo ad valvas ecclesiae nomine iam denunciatorum, petita in casu dispensatio non videtur necessaria et opportuna, cum per hoc duplex publicationum genus legis scopus tutius obtineatur.

Neque magni ponderis videtur alia allata ratio, quod nempe per huiusmodi orales publicationes, fideles avertantur ab assistentia missae paroeciali et concioni: siquidem huiusmodi publicatio seu recitatio personarum matrimonium contrahere volen-

tium non semper eadem erit, sed modo longa modo brevior iuxta diversa tempora et circumstantias. Aliunde etiam Romae, sicuti in aliis magnis civitatibus extant parociae valde numerosae; et parochi vel Episcopi nunquam has querelas moverunt.

Ex adverso preces Emi. Archiepiscopi videntur benigno favore esse excipiendae. Quamvis enim lex Tridentina taxative praescribat ut denuntiationes fiant diebus festis in ecclesia parochiali et inter missarum solemnias, tamen praecipuus huius legis finis est inspiciendus nempe detectio impedimentorum, nam, uti edicitur in can. *Humanae aures, caus. 24, quaest. 5* Decreti Gratiani, "non debet aliquis verba considerare, sed voluntatem et intentionem, quia intentio non debet verbis deservire, sed verba intentioni." Hinc in proclamationibus faciendis ea teneri debet forma, quae eorum fini respondeat.

Ita, licet ex Trid. Conc. textu denuntiationes fieri debeant intra missam, tamen iuxta resolutionem huius S. C. in una *Lunen.-Sarzanen.* 16 Aug., 1828, declaratum fuit, eas fieri quoque posse in alio tempore, quo populi concursus esset frequentior, nempe tempore cantus vesperarum diebus festis. Nam, uti advertitur in folio citatae causae § *Canonici contendunt*, "saluberri-
mae legis a Conc. Trid. praescriptae scopus ac finis non alius certe fuit (quemadmodum scribit haec S. C. in *Brunen.* diei 17 Iunii 1780 relata in *Tudertina-Denunciationum* 19 Aprilis, 1823) nisi ut in populi frequentia ineunda matrimonia denuncientur, quo facilius, si quae fuerint impedimenta detegantur."

Item iuxta Tridentinam formam publicationes fieri debent in ecclesia parochiali: at S. Alphonsus (*theol. mov., lib. 6, n. 991*) cum aliis doctoribus ait probabile esse quod fieri possint etiam extra ecclesiam occasione alicuius sacrae functionis in loco magni concursus, saltem sine mortali et, si adsit aliqua causa, sine ulla culpa. Idem tenet Sanchez (*De sacr. matr., lib. 3 disput. 6, n. 9*): "Quinto Tridentinum iubet denuntiationes diebus festis et in ecclesia inter missarum solemnias faciendas esse: at idem credo esse, si extra ecclesiam in locis competentibus, uti in praedicationibus, magna populi copia conflente, fierent. . . . Nam finis decreti Tridentini dum petit in ecclesia et diebus festis, inter missarum solemnias denuntiationes fieri, est ut ad multorum notitiam matrimonium perveniat, quo facilius impedimenta detegantur; diebus enim festis inter missarum solemnias ingens hominum copia solet confluere in ecclesiam. Cum ergo sufficientissime huic fini satisfiat, quando in locis publicis, ubi maior est populi concursus, fierent, satis erit."

Ex hucusque itaque enucleatis liquido apparet, quod forma a Tridentino inducta circa denuntiationes faciendas non debet materialiter seu literaliter accipi, sed subordinate ad finem in-

tentum iuxta ea quae tradit lex. *ib. ff. de legib.*: “Leges scire non est earum verba tenere, sed vim et potestatem.” Verum, ut exponit Emus. Archiepiscopus, forma publicationis oralis inter missarum solemniam matrimoniorum ineundorum in paroeciis Parisiensibus ultra 10 millia incolarum frequentioribus amplius suum finem non consequitur. Ergo congruum est ut de ea amplius ratio non habeatur, sed potius alia inducatur vel substituat. Cum autem nova forma proposita nempe forma publicationis per schedas affigendas ad valvas ecclesiae in diebus festivis, quibus magnus concursus fidelium ad ecclesiam paroecialem fieri consuescit, ex eiusdem Emi. Archiepiscopi testimonio sufficienter respondeat fini a Conc. Trid. intento in denuntiationibus matrimonialibus iubendis, hinc ea videtur approbanda.

Decisio. Emi. Patres S. C. Concilii, in plenariis conventibus diei 28 Martii, 1908, respondendum duxerunt: *Pro gratia iuxta petita, facto verbo cum. SSm.*

ROMANA ET ALIARUM

DUBIORUM

Circa decretum de sponsalibus et matrimonio.

In plenariis comitiis ab hac S. C. habitis die 1 Februarii, 1908, proposita fuerunt, inter alia, dirimenda duodecim dubia decretum *Ne temere* respicientia. Resolutiones autem et declarationes ab Emis. Patribus editas, in audientia diei 4 eiusdem mensis Februarii Emo. Card. Praefecto concessa, SSmus. Dominus Noster ratas habere et confirmare benigne dignatus est easque vulgari mandavit, contrariis quibuscumque non obstantibus.

Interim quum ad tertium propositum dubium, nempe: *utrum validum sit matrimonium contractum a catholico ritus latini cum catholico ritus orientalis, non servata forma a decreto Ne temere statuta*; responsum prodierit: *Dilata et exquiratur votum duorum Consultorum, qui prae oculis habeant leges hac de re vigentes apud Orientales*; huiusmodi votum a duobus Consultoribus expostulatum fuit, et tertium additum super aliis eadem in materia dubiis ad hanc S. C. oblatis.

Dubia. I. *Utrum validum sit matrimonium contractum a catholico ritus latini cum catholico ritus orientalis, non servata forma a decreto Ne temere statuta.*

II. *An in art. XI., § 2 eiusdem decreti sub nomine acatholicorum comprehendantur etiam schismatici et haeretici rituum orientalium.*

III. Num exceptio, per Const. Provida in Germania inducta, censenda sit uti mere localis, aut etiam personalis.

IV. An Ordinarii et parochi nedum explicite sed etiam implicite "invitati ac rogati," dummodo tamen "neque vi neque metu gravi constricti requirant excipiantque contrahentium consensum," valide matrimonii assistere possint.

V. An ad licitam matrimonii celebrationem habenda sit ratio dumtaxat menstruae commorationis, aut etiam quasi-domicilii.

VI. Utrum sponsalia praeterquam coram Ordinario aut parochi, celebrari valeant etiam coram ab alterutro delegato.

VII. Utrum sponsalia celebrari possint dumtaxat coram Ordinario vel parochi domicilii aut menstruae commorationis, an etiam coram quolibet Ordinario aut parochi.

Resolutiones. Quibus dubiis in generali Congregatione diei 28 Martii, 1908, propositi Emi. Patres S. C. Concilii, omnibus sedulo perpensis, respondendum mandarunt.

Ad I. *Negative.*

Ad II. *Affirmative.*

Ad III. *Exceptionem valere tantummodo pro natis in Germania ibidem matrimonium contrahentibus, facto verbo cum SSmo.*

Ad IV. *Affirmative.*

Ad V. *Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.*

Ad VI. *Negative.*

Ad VII. *Posse celebrari coram quolibet Ordinario aut parochi, dummodo intra limites territorii eiusdem Ordinarii vel parochi.*

Die autem 30 dicti mensis Martii SSmus. Dnus. Noster, audita relationae infrascripti Secretarii S. C. Concilii, supra relatas Emorum. Patrum resolutiones ratas habuit et approbavit, quibuslibet in contrarium minime obstantibus.

† VINCENTIUS Card. Ep. Praenest., *Praefectus.*

B. Pompili, *Secretarius.*

De facultate substituendi in servitio chori et altaris.

Ut in Capitulo cathedralis Derthusensis evitaretur substitutio fere semper earundem personarum et melius decori cultus et choralis servitio provideretur, die 17 Aprilis 1883 inter ipsos canonicos conventum fuit, et Episcopi decreto firmatum: 1° ut, eveniente vacatione canonicatus aut dignitatis, pro his qui respectivum onus chori et servitii altaris turnatim ferrent, annuatim essent assignatae libellae 300; 2° ut impeditis a praestatione servitii choralis vel altaris ob chronicam infirmitatem vel aliam non temporaneam causam a Capitulo darentur substituti et retinerentur super eorum beneficio annuae libell. 200, distribuendae ratatim inter eos qui turnale servitium obiissent pro impeditis.

Anno autem 1897 concinnata fuerunt statuta capitularia eaque Episcopi approbatione vallata manserunt, sed in iis, quae ordinationem choralis servitii concernunt, nihil immutatum fuit.

Sub finem anni 1905 Capitulum censuit praefatam dispositionem an. 1883 esse etiam applicandam canonico doctorali Raymundo O'Callaghan necnon canonico poenitentiario et canonico Gomez, qui utpote chronica infirmitate impediti a chori servitio et altaris, illud adimplebant per substitutum a se designatum, parva vel nulla retributione concessa. Contra dictam Capituli decisionem canonicus O'Callaghan nunc querelas movet, et contendit etiam nomine aliorum duorum canonicorum liberum esse in substituto constituendo, quin ullimode subiici possit deductioni enunciatae summae mulctatitiae libell. 200 in singulos annos.

Dubium. *An et quomodo sit locus applicationi statuti capitularis diei 17 Aprilis 1883 quoad canonicum O'Callaghan et alios duos infirmos canonicos in casu.*

Emi. Patres S. C. Concillii, in generalibus comitiis diei 1 Februarii 1908 respondendum duxerunt :

Negative, et servetur ius commune.

Distributiones "inter praesentes" idem sunt ac distributiones extraordinariae.

Rescripto diei 17 Nov. 1905, quod die 14 Dec. 1906 prorogatum fuit, Raymundus Hernando, beneficiatus Cathedralis Iacensis, obtinuit ab hac S. C. indultum exemptionis a choro et residentia cum clausula "amissis distributionibus inter praesentes tantum," ut suam valetudinem curare valeret.

Vi conventionis initae a. 1851 inter S. Sedem et Hispaniam distributiones chorales apud Capitula illius regionis abolitae extiterunt, sed earum loco suffectae sunt punctaturae, seu mulctatitia quaedam pecunia desumenda ab obventione cuiusque praebendati, quae accrescit tantum chori servitio interessentibus, exclusis ab eius participatione absentibus, salvis exceptionibus designatis in cap. *Consuetudinem, de cle. non resid. in 6°*, et pro iubilatis: harum autem distributionum taxatio varia est secundum diversa statuta Capitulorum in Hispania. Insuper, in Capitulo Iacensi, duae statutae sunt extraordinariae distributiones pro interessentia in festis Nativitatis Domini et Epiphaniae.

Iam vero Capitulum Iacense in applicando memoratum indultum beneficiario Hernando ratum est, sibi ius esse retinere pecuniam mulctatitiam seu partem obventionis distribuendam inter

beneficiarios choro interessentes. Huic retentioni primo anno acquievit beneficiarius Hernando, at postea recursum obtulit Capitulo, contendens vi supra relatae clausulae, retentioni non subiici, et insuper participem esse debere pro rata pecuniae mulctatitiae a praebendatis absentibus persolutae. Capitulum vero super hoc duxit, ut tuto procederet, rogare hanc S.C.

Sacra Congr. Concilii, in plenario conventu diei 29 Februarii 1908, rescribere censuit :

Vi indulti beneficiatum Hernando amittere debere tantum distributiones extraordinarias in casu.

—————

Admittitur iurisdictio paroecialis in controverso territorio ex facto immemorialis possessionis.

In archidioecesi Ianuensi quoddam extat territorium *Lonfagnolo* nuncupatum, quod ad meridiem circumscribitur a paroecia loci *Busalla* per rivum *Chioso*, et ad septentrionem limitatur ab altera paroecia oppidi *Borgoformari* per rivum *Suia*. Quaestio autem agitur inter utrumque rectorem, cuinam scilicet competat paroecialis iurisdictio in ductum territorium. Iamvero in hoc territorio usque ad annum 1883 non nisi una extracta fuit domus colonica vulgo *cascina*, in quam parochus Busallae suam exercuit iurisdictionem pluribus abhinc saeculis, a tempore nempe quo quaedam videtur intercessisse privata permutatio, vi cuius parochus Burgifurnariorum cessit praefatam domum parochi contermino Busallae, qui ex parte sua parochi Burgifurnariorum cessit aliam domum in territorio *Angia* sitam. Sed quidquid de asserta conventionem sentiendum sit, certum tamen est, ab anno 1883 usque in hodiernam diem in eodem territorio *Lonfagnolo* et alias excitas fuisse domus, quae occasionem praebuerunt modernae praesertim controversiae.

Siquidem actualis parochus loci Busallae contendebat nedum primaevam domum colonicam sed et alia nupera aedificia territorii *Lonfagnolo* in vim citatae permutationis esse sibi subiecta : quod alter parochus oppidi Burgifurnariorum admittere renuebat. Hic proinde die 27 Oct. 1902 querelas movit apud Archiepiscopum Ianuensem, qui sub die 17 Martii 1903 utrique parochi rescribi mandavit, permutationem in casu restringendam esse ad duas veteres domus, nempe *Lonfagnolo* et *Angia*, non autem quoad alias domus recenter extractas. Interim ad huius archiepiscopalis declarationis normam parochus Burgifurnariorum, Paschate eiusdem anni imminente, benedictionem controversarum domorum perfecit. Verum parochus oppidi Busallae tam contra datam declarationem sibi adversantem, quam contra spoliolum ab altero parochi per domorum benedictionem perpe-

tratum, iudicalem actionem in possessorio et in petitorio simul instituit penes eandem Curiam Ianuensem, qua die 28 Maii 1904 emisit sententiam, qua iudicavit: 1° benedictionem domorum a parcho Burgifurnariorum peractam in loco *Lonfagnolo* esse iustam et legitimam: 2° paroeciam Busallae nunquam retinuisse legitimam possessionem territorii *Lonfagnolo*, ne quidem quoad veterem domum calonicam ibidem extantem; 3° omne territorium *Lonfagnolo* usque ad rivum *Chioso* pertinere ad paroeciam Burgifurnariorum; e contra territorium *Angia* spectare ad paroeciam Busallae. Ab hac tamen sententia, se in suo iure parochiali laesum censens, apud hanc S. C. provocavit parochus Busallae.

Dubium. *An sententia Archiepiscopalis Curiae Ianuensis diei 28 Maii 1904 sit confirmanda vel infirmanda in casu.*

Resolutio. Emi. Patres S. Congr. Concilii in plenario coetu diei 29 Februarii 1908 respondendum censuerunt:

Sententiam esse infirmandam.

CONGREGATION OF BISHOPS AND REGULARS.

NORMAE

pro regimine civili ac disciplinari Seminariorum Italiae, a SSmo. D. N. Pio Pp. X adprobatae.

Ut in clero institutio promoveretur latior ac praesentibus necessitatibus aptior, S. C. Episc. et Regul. die 10 Maii 1907 publicavit, approbante SSmo. Dno. Nro. Pio Pp. X, generale studiorum programma pro omnibus Italiae Seminariis. Ad dignos tamen Domino Sacerdotes instituendos, praeter doctrinam diligentior requiritur clericalis institutio, qua deficiente, actio cleri populo vix profutura esset. "*Lux enim doctrinae a clero in christiani populi ordines diffundenda vix dici potest quam magnam habeat utilitatem, si quasi e candelabro virtutis effulserit.*" (Leo. XIII, Encycl. "*Officio Sanctissimo*" 22 Decemb. 1887). Hac de causa, Sanctitas Sua, quae quam maxime curat cleri institutionem, huic S. Congregationi commisit insuper, ut ea studerentur ac proponerentur praecepta quae aptiora existimarentur ad moderandam uniformi efficacique ratione clericalem institutionem disciplinamque in Seminariis.

Has "*Normas*," ab apposita Commissione conditas, ponderatas approbatasque ab eadem S. S., nunc ad Ordinarios, Moderatores et alumnos S. Cong. transmittit spem fovens, ipsis recte adhibitis, fore ut primis facilius reddant arduum sublimaeque munus pios in vinea Domini instituendi operarios, alteris expeditior

securiorque via sternatur ut fiant, qui esse tenentur, sacerdotes doctrina virtuteque praediti. "*Oportet clericum doctrinae laude, et quod caput est, summa laude virtutis excellere, ut animas hominum conciliet sibi atque in observantiam adducat.*" (Leo. XIII, Encycl. citata).

Datum Romae, e Secretaria S. C. Episc. et Regul. in festo Cathedrae S. Petri, 18 Ianuarii 1908.

Quae in hoc libello, cui titulus: "Norme per l'Ordinamento educativo e disciplinare dei Seminari d'Italia" a Sacra Episcoporum et Regularium Congregatione praescripta sunt, ab omnibus, ad quos spectat, servari et executioni demandari iubemus.

Ex Aedibus Vaticanis, Kalendis Ianuarii Anno MCMVIII.

PIUS PP. X.

PARS PRIMA

Seminariorum regimen.

CAPUT I.—DE SUPREMO REGIMINE.

Art. 1.—Supremum regimen iura et officia Episcoporum in Seminaria comprehendit vi plenitudinis potestatis iisdem a Conc. Trid. delatae: "*Episcopus.... omnia et singula, quae ad felicem huius Seminarii profectum necessaria et opportuna videbuntur, decernere ac providere valeat.*" (Sess. XXIII, Cap. 18, De Reformat.).

Art. 2.—Dioecesanorum Seminariorum supremum regimen pertinet ergo ad Episcopos cuiusque dioeceseos; seminariorum vero interdioecesanorum Episcoporum Collegio adscribitur qui eodem Seminario fruuntur.

Art. 3.—Dispositiones Conc. Trid. (Sess. XXIII, Cap. 18, De Reformat.) officia Deputatorum Seminariorum respicientia in suo pleno robore permanent quoad Seminaria dioecesana. Seminariis vero interdioecesanis rite consultum est Episcoporum Collegio.

Art. 4.—Munus est Episcoporum gravissimum maxima cum diligentia Seminariis invigilare. "*Seminaria clericorum iure sibi vindicant plurimas et maximas animi consilii vigilantiae vestrae partes.*" (Leo XIII, Encyl, "*Etsi Nos*" 25 Feb. 1882). Quod obtinebunt mandatis parentes Conc. Trid. "*Episcopi omnia opportuna et necessaria (ut pueri in disciplina ecclesiastica instituantur) constituent, eaque ut semper observentur, saepius visitando, operam dabunt.*" (Sess. XXIII, Cap. 18, De Reformat.)

Art. 5.—Episcopi, ad quos pertinet supremum Seminariorum interdioecesanorum regimen, saltem semel in anno convenient ad examinandam relationem Rectoris de statu morali scientifico

oeconomico atque hygienico Instituti, et ad consilia sumenda, de communi consensu, necessaria et utilia; ea exequenda generaliter committant Episcopo dioeceseos in qua Seminarium adest. Ut vero sibi suadeant de recta Instituti agendi ratione, cum eo directe consuetudinem fovebunt, alumnos invisere et ipsis moderatoribusque quidem epistolas mittere poterunt.

Art. 6.—Ad episcopum vel ad Episcoporum Collegium pertinet nominatio et dimissio illorum qui intimae Seminariorum directioni praeficiuntur, de Rectoris autem consensu, cum agatur de dependentibus ab eo.

Art. 7.—Electio et permansio tum Superiorum tum professorum Seminarii moderator iuxta dispositiones Sacrae Romanae Inquisitionis die 28 Augusti 1907 publicatas, Litteris Encyclicis "*Pascendi dominici gregis*" et Motu proprio regnantis Pontificis Pii PP. X "*Praestantia*" confirmatas. Praestat autem in mentem revocare quae Leo XIII f. r. Episcopis Hungariae commendabat: "*In iis (Seminariis) maxime evigilent curae et cogitationes vestrae: efficit ut, litteris disciplinisque tradendis, lecti viri praeficiantur, in quibus sanctitas cum innocentia morum coniuncta sit, ut in re tanti momenti confidere eis iure optimo possitis. Rectores disciplinae, magistros pietatis eligite prudentia consilio, rerum usu prae ceteris commendatos, communisque vitae ratio auctoritate vestra sic temperetur, ut non modo nihil unquam alumni offendant pietati contrarium, sed abundant adiumentis omnibus quibus alitur pietas: aptisque exercitationibus incitentur ad sacerdotalium virtutum quotidianus progressus.*" (Enc. "*Quod multum*" 22 Aug. 1886).

Art. 8.—Nullimode Episcopi permittant alumni suae dioeceseos studiis incumbere privatim aut extra Seminaria a se dependentia.

Art. 9.—Episcopi omne studium adhibeant ut Seminarium domum habeat rusticationis in qua alumni animum relaxare queant feriis autumnalibus. "*Vitandi periculi ratio suadet ut comparetur alumni rusticatio ad feriandum, nec arbitrium relinquatur suae cuique ipsorum aequandae familiae. Multa enim pravitatis exempla manent incautos.... quo fit ut, in iuveniles cupiditates proni aut ab incepto deterreantur, aut sacerdotes futuri sint offensionis populo.*" (Leo XIII, Encycl. "*Paternae providaeque nostrae.*" 18 Sept. 1899).

Art. 10.—Inter gravissima Episcoporum officia illud recensetur promovendi clericos ad Ordines sacros; quare omni studio utantur ut illud adamussim persolvant. "*In admittendis iuvenibus ad SS. Ordines maxima utatur ponderatione, iuxta monitum gravissimum S. Pauli ad Timotheum: manus cito nemini imposueris. In his omnibus oportet ut posthabeatur quaevis alia ratio, quae semper inferior censenda est ea gravissima dignitatis S. Ministerii.*" (Leo XIII, Epistola ad Italiae Episcopos, 8 Dec. 1902).

Art. 11.—Ut recte iudicetur de qualitatibus moralibus Ordinandorum prae oculis habeatur Decreta S. Officii atque bina documenta Summi Pontificis Pii X sub num. 7 citata. Quod ad aetatem studiaque pertinet sequentia serventur :

Art. 12.—Tonsura nonnisi alumnis conferatur Propedeuticae curriculo operam navantibus, et Ordines minores iis tantummodo qui primo vel secundo anno S. Theologiae studio incumbunt.

Art. 13.—Nullus, licet aetatem a Conc. Trid. statutam attigerit ad subdiaconatum promoveatur nisi tertium annum S. Theologiae expleverit ; ad diaconatum ante Pascha quarti anni ; ad presbyteratum ante exitum quarti eiusdem anni. (Cf. Art. 113). “*Sciant tamen Episcopi, non singulos in ea aetate constitutos debere ad hos ordines assumi sed dignos dumtaxat et quorum probata vita senectus sit.*” (Conc. Trid. Sess. xxiii, Cap. 12).

Art. 14.—Mense saltem ante statutam ordinationi diem ordinandi rectorem de sua voluntate certiorum reddat per syngrapha. Si de alumnis dioecesanis agatur, Rectores petitiones Episcopo offerant, qui necessariis exquisitis investigationibus a parochis Moderatoribusque Institutorum, in quibus forte antea commorati sint, ad se advocet componentes Tridentinae Commissionis, Rectorem ac Seminarii Professores, ut ab eis sententiam petat : proinde iuxta conscientiam statuta, Rectorique elenchum Ordinandorum mittat, qui de hoc interesse habentes moneat, vetito exclusis iure recurrendi. Si vero agatur de alumnis extradioecesanis, petitiones ad respectivos Episcopos mittat Rector una cum sua sententia. Episcopi, peractis necessariis inquisitionibus, prout iam dictum est, dimissoriales litteras tradant, vel suos alumnos in suam dioecesim vocent ad S. Ordinationem, prouti opportunius sibi videatur.

Art. 15.—Statim antequam ad Ordinationem procedatur, ordinandi spiritualibus exercitiis vacent decem per dies promovendi ad maiores, quinque per dies ad minores ordines.

Art. 16.—In reliquis praescripta SS. Canonum serventur.

Art. 17.—Ut rectae oeconomicae agendi rationi consulatur Seminariorum, quae interdioecesana declarabuntur, instituetur aerarium commune ab Episcopis ordinarium Episcopale consilium componentibus.

Art. 18.—Hoc aerarium constituetur : a) ex mensarum Episcopali ac dioecesanorum Seminariorum contributionibus iuxta rationem ab ipsis Consiliis determinandam ; b) ex fortuitis subsidiis a peculiaribus S. Sedis concessionibus promanantibus ; c) ex oblationibus cleri fideliumque.

Art. 19.—Huius aerarii administratio Commissioni committatur trium saltem membrorum in Consilio Episcopali eligendorum.

Art. 20.—Ad aequam fundorum praefati aerarii distributionem

in Seminaria interdioecesana, Consilium Episcoporum opportunas peculiareque normas statuatur.

Art. 21.—Singulis annis Episcoporum Consilio offerat Commissio summam rationum (*bilancio*) atque sumptuarias rationes (*conti consuntivi*) ut adprobentur.

CAPUT II.—DE INTIMA DIRECTIONE.

Art. 22.—Seminarium intima directio ad Rectorem pertinet, qui quoad disciplinam adiuuabitur iuxta alumnorum frequentiam ab uno vel duobus Vice-rectoribus, et a contuberniorum praefectis; quoad pietatem a pietatis magistro; quoad studia a studiorum praefecto et a professoribus: quoad denique administrationem ab oeconomio.

Art. 23.—Singulis ab Episcopo vel Episcoporum Collegio ad praefata munera explenda vocatis omnia iura atque officia competent ab ipsa muneris natura vel a legitima consuetudine promanantia. Quae maioris momenti sunt, hic breviter attingimus.

Art. 24.—Quisque Superior in nobile graveque munus sibi commissum animum intendat, et studeat totis viribus, ut fidelitate, zelo, constantia atque caritate illud expleat. Omnes prae oculis habeat verba Summi Pontificis Leonis XIII f. r. in Epistola ad Italiae Episcopos diei 8 Decembris 1902: “*Maxime interest ut ad instituendos sanctuarii alumnos iuxta vivam imaginem D. N. I. C., quod tota complectitur ecclesiastica institutio, moderatores et professores cum diligentia peritiaque sui officii exemplum vitae omnino sacerdotalis coniungant. Integrae vitae ratio Superiorum vox est maxime iuvenibus eloquentior ac suadentior ut in eorum animis proprii muneris persuasio ac boni amor insperetur.*”

§ I.—De Rectore.

Art. 25.—Rector est Seminarii praepositus proximus, omnium primus, ut ait S. Carolus Borromeus, cuius etiam haec sunt: “*eique ceteri cuiuscumque ordinis, in functionibus munerum suorum ac in omnibus prorsus quae ad Seminarii referuntur utilitatem, obtemperare tenentur.*” (Inst. p. 2 c. 2.) Rector itaque velut centrum est, a quo vita Seminarii promanat: ad eum pertinet intima directio cum omnibus officiis ac iuribus quoad moralem, scientificam, hygienicam et materialem Instituti agendi rationem.

Art. 26.—Ei immediate subiiciantur omnes alii ministri. Ipse autem ab Episcopo dependeat, cui continuo referat cuncta quae ad Seminarium attinent, nihilque gravioris statuatur absque eiusdem adprobatione.

Art. 27.—Suam expleat actionem suos coadiutores dirigendo ac ducendo, cum quibus semel saltem in mense conferet; ab

ipsis de statu communitatis certior reddetur: eorum consilia curet ut futuris obsistat abusibus, ac pietatem scientiamque inter alumnos promoveat.

Art. 28.—Eius praeceptum munus in alumnos esto eos instituere ad vitam religiosam et sanctam. Utpote pater eos dirigat, idest eos moderando cum aequa auctoritate atque suavitate: *fortiter et suaviter*. Ipse potius quam uti minis et punitionibus, in eis inspiret sensus officii, et obsequii erga auctoritatem ac desiderium boni libere potius ob suasionem ac conscientiae impulsu, quam observabile metum iuxta monitum Pauli: *Non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam....* (*) *facientes voluntatem Dei ex animo* (†).

Art. 29.—Cum alumnos itaque saepe opportunos habeat sermones ut eos doceat acque hortetur ad eorum munerum observantiam, et usum praeceptorum humanitatis. Ut autem eos intime ac directe cognoscat, non tantum privatim singulos admoneat ac hortetur, sed pater studiosus saepius iis interesto absque tamen auctoritatis detrimento.

Art. 30.—Iuxta munus suum Rector invigilet sinceritati ac progressibus sacerdotalis vocationis alumnorum, eorundem profectum animadvertens in pietatem, virtutem, studia, omniaque statum ecclesiasticum respicientia.

Art. 31.—Quod ad disciplinam attinet, supremam ac generalem exerceat vigilantiam in omnes et in omnia, quin tamen se nimis immisceat in rebus minimis ac secundariis suis coadiutoribus commissis. In eos fidem ostendat eis congruam gerendi libertatem relinquens. Studeat ut auctoritatis principium integre existimetur, et regulae religiosissime serventur. Reservata suis dependentibus minorum punitionum cura, gravioribus casibus adesto, ut debite admoneat et congruam, quatenus id necesse sit, punitionem infligat.

Art. 32.—Quod vero ad studia attinet, invigilet, ut alumni veros in variis disciplinis progressus faciant. Opportune itaque perpendat acta in quibus Professores adnotant statum quotidiani progressus in studiis et disciplina singulorum alumnorum; ius habeat scholas visitandi, alumnos interrogandi, periculis adstandi; et absoluto quovis bimestri adnotationes singulorum mittat Episcopo, vel Episcopis Consilium constituentibus.

Art. 33.—Paternarum Rectoris sollicitudinum objectum quidem esto alumnorum valetudo, certiore se faciens sive per se, sive per vice-rectorem de victus, integritate, et ut hygienica praecepta serventur ac infirmis apte consulatur illisque quidem quorum valetudo peculiare deponat curas.

* S. Paul. *Ad Rom.* XIII, 5.

† S. Paul. *Ad Eph.* VI, 6.

Art. 34.—Quod autem ad Communitatis administrationem attinget, iure gaudeat, urgentes impensas ordinandi, quas necessarias vel utiles ad rectam Seminarii gerendi rationem existimet, consulto prius Episcopo cum de gravioribus agatur expensis, ne statui oeconomico Instituti ullum praeiudicium afferatur.

Art. 35.—Tabulas generales habeat omnium alumnorum, in quibus inscriptis nomine cognomine cuiusque ipsorum eorumdem parentum, dioecesi, patria, ortus anno, mense, ac die, ac ingressu in Seminarium, studiis expletis ac inceptis, annuatim adnotentur contubernium, auditorium, fortuiti e Seminario egressus, periculorum annualium ac reparationis exitum, dies ss. ordinationum, praemia adepta, omnia denique quae ad progressum vel regressum alumni in pietatem, disciplinam atque studia referantur.

Art. 36.—Singulis annis expletis Episcopo Rector diligentem relationem subiiciat de Instituti statu morali, scientifico, hygienico, atque oeconomico.

§ 2.—*De Vice-rectore.*

Art. 37.—Munus est Vice-rectoris rectorem coadiuvendi, eiusque vices gerendi, cum absit vel detineatur. Vice-rector itaque peculiarem obsequium in rectorem ostendito, et absteineat a dissensionibus et ab imprudentis voluntatis iactantia; semper sibi commissa tantum expleat, ac eundem prosequatur benevola aperta subiectione.

Art. 38.—Omnia ad Vice-rectorem pertinent quae disciplinam vel legum observantiam respiciunt. Eius esto assidue seduloque contubernii praefectis, vitae communi alumnorum, eorumdem munditiae atque usui praeceptorum civilis institutionis.

Art. 39.—Praefectis frequenti congregiatur consuetudine, ut de agendi ratione contubernii ipsis commissi certior sit, et ita consulere possit necessitatibus sive per se, sive, in negotiis maioris momenti, de Rectoris consensu. Hunc nihil celato, et diebus horisque statutis eum doceat de omnibus, ut normas consiliaque recipiat quae fideliter exequatur.

Art. 40.—Curam habeat ut alumni sibi omnia comparent quae propriis sumptibus comparanda tenentur, uti v. g. libros, res scholasticas etc., studeat ut nihil in Seminarium importetur, nihil alumni tradatur absque consensu suo. In libris comparandis maxima utatur cautela, idque agat de Rectoris consensu.

§ 3.—*De Contubernii Praefectis.*

Art. 41.—In praefectos eligat Rector clericos pietate, studio, intelligentia ac amore erga disciplinam prae ceteris excellentes.

Ipsi autem studeant ut omnibus exemplo sint aetatem cum prudentia compensando.

Art. 42.—Eorum esto praecipue, tempore lectionum, excepto, continuo in alumnis interesse, eosque vigilantia prudenti modestaque prosequi absque tamen vana iactantia, ut quibuslibet incommodis via praecludatur, ac indoles qualitatesque cuiusque intime cognoscatur.

Art. 43.—Omnino curent ut ab alumnis mussitatio censuraque amoveantur, praesertim cum auctoritatem respiciant, nitentes ut ab ortu funesta deleantur initia cuiusvis haud rectae propensionis.

Art. 44.—Impediant pariter manuum lusus, lites, pungentes facetias, quemlibet actum, quaecumque verba, ecclesiasticae gravitati non congruentia; delinquentes cum caritate admonendo ut ad meliorem frugem se recipiant. Generatim semper invigilent, ne unquam alumni variis rerum adiunctis praeceptis deficient perfectionis urbanitatis.

Art. 45.—Omnem diligentiam adhibeant ut adamussim servantur praecepta Seminarii atque dispositiones peculiare Moderatorum.

Art. 46.—Cum prudentia ac sinceritate Rectorem et Vice-rectorem doceant de alumnorum agendi ratione, in quos nec praelationem nec peculiarem dilectionem exhibeant.

Art. 47.—Invigilent ut alumni, domi forisque, semper nitida munditie excellent.

Art. 48.—Si contigerit aliquem admonere, id agant fraterna cum caritate, cum observantia et moderatione, ratione habita diversae indolis iuvenum ut eos meliores reddant.

Art. 49.—Singulariter sint sollicite de alumnorum sanitate, cautelas contra infirmitates adhibentes, atque statim Superiores doceant si quis infirma valetudine afficiatur. (Cfr. *Praecepta hygienica*, n. 4). Eorum muneris fundamentum caritas esto.

§ 4.—*De pietatis Magistro.*

Art. 50.—Pietatis Magister committitur alumnorum spiritualis cura, ut instituantur ad perfectam vitam sacerdotalem. Itaque summopere studeatur, ut huic muneri praeficiatur sacerdos quem constet praeditum esse necessariis requisitis; (Cfr. art. 7).

Art. 51.—Nulli Seminario Magister desit pietatis idque utpote grave peculiareque praeceptum iniungitur omnibus Rmis. Ordinariis. Ipse habitualiter in Seminario commoretur, ut paratus sit quoties alumni eum exposcant, prouti mos est praestantiorum Institutorum.

Art. 52.—Si ob peculiaria adiuncta per aliquod tempus quominus resideat impediatur, Seminarium quotidie petat horis et

loco statutis sacerdos externus, cui munus, de quo agimus, commissum est, ut alumnos eum petentes audiat.

Art. 53.—*Cura praecipua pietatis Magistro esto in alumnos infundere ac colere, maiori qua potest constantia, pietatem illam, quae omnibus sed praesertim clero uber est inestimabilis utilitatis. Quo magis pietas in clericos penetraverit, eo magis ipsi parati erunt ad sacrificii studium strenuum, cuius tanta est necessitas ad sollicite curandam Dei gloriam et animarum salutem.* (Leo XIII, Epist. cit.)

Art. 54.—Confessiones alumnorum audiat pietatis Magister, eisque monita, quae in Dno. expedire iudicaverit, praebeat, quoad praesertim sacerdotalem vocationem. Eos dirigat ad meditationem peragendam, sive lectione sive expositione, sive quemdam librum aptum indicando, atque eiusdem diuturnitatem iuxta alumnorum aetatem moderatur.

Art. 55.—In obsequium sui sublimis ac peculiaris muneris, summo studio caveat, ne sese immisceat in disciplinari agendi ratione Seminarii; neque alumnos admonitos vel punitos protegat.

Art. 56.—Ad alumnorum confessiones audiendas praeter pietatis Magistrum, alii quidem deputentur docti piique sacerdotes, qui ratione habita gravissimi muneris, atque ducibus probatis auctoribus, poenitentibus lumina, consiliaque praebeant in eorum dubiis, obligationem imponentes statum ecclesiasticum relinquendi iis qui ostendant ad eum non vocatos esse.

Art. 57.—Moderatores ac Professores Instituti prohibeatur a muneri Magistri pietatis vel Confessarii ordinarii simul gerendo.

§ 5.—*De studiorum Praefecto.*

Art. 58.—Munus studiorum Praefecti descriptum est in Programme generali studiorum, cap. VI.

Art. 59.—Peculiaribus in adiunctis ad huiusmodi munus idem Seminarii Rector vocari poterit.

Art. 60.—Praefectus studiorum curare tenetur, ut religiose serventur studiorum normae atque media aptiora adhibeantur ad promovenda eadem studia in Instituto, semper tamen de Rectoris consensu.

Art. 61.—Interdum auditoria tempore lectionum visitet, alumnosque interroget ut in eis discendi ardor, in magistris studium docendi excitentur.

Art. 62.—Invigilet ut diligenter habeantur acta scholastica, utque in fine singulorum bimestrum paratae sint schedulae notarum ab alumnis obtentorum.

Art. 63.—Dirigat omnia quae pericula extrema ac reparationis respiciunt; omne studium adhibeat ut pericula cum gravitate et absque favoribus expleantur, et meritum tantum singulorum

pendatur in promotionibus decernendis ad scholas superiores; scholam novis quoque alumnis assignet eorum cognita idoneitate sive ex documentis, sive ex admissionis experimentis.

Art. 64.—Curet ut solemniter celebretur anni scholastici inauguratio ac praemiorum distributio, pro quorum adjudicatione opportunas statuatur normas de consensu Rectoris, et Episcopo vel Episcoporum Collegio adprobante.

Art. 65.—Singulis exeuntibus annis scholasticis, diligentem de statu scientifico relationem generatim scribat simul ac de progressu in studiis ab alumnis habito, vota enunciando quae praestantiori studiorum conditioni utilia vel necessaria iudicaverit. Eiusmodi relationem Rectori offerat qui de ea Episcopum vel Episcoporum Collegium certiore reddet.

§ 6.—*De Professoribus.*

Art. 66.—Cuiusvis professoris esto discipulos cum doctrina atque ex conscientiae officio dirigere ad rerum notionem, quas quis docere teneatur, illud prae oculis habens quod dicitur: *primus discendi ardor, nobilitas est magistri.*

Art. 67.—Professores quoad munus sibi commissum immediate studiorum Praefecto subiiciantur.

Art. 68.—Sedulo ac diligenter horis statutis in scholis intersint, in lectionibus explicandis sese parent, statutum programma absolvant, saepe alumnos interrogent, eorumque pensa corrigant, eos in studium excitent, adiuventque, disciplinam in scholis tueantur, quibus vero neglectis, frustra verus expectatur progressus. Exempla per se potissimum praebeant omnium virtutum, quod eis debitum afferet obsequium. Si vero interdum quis alumnorum huic reverentiae defecerit, eum Professores ad Rectorem vel ad Vice-rectorem deferant ut apte admoneatur.

Art. 69.—Ne negligent Professores eos qui in scholis haud nimium ostendant ingenii, imo antequam ad novas explicandas lectiones procedant, sibi suadeant omnes explicatam lectionem recte clareque intellexisse, quod quam maxime iuvabit, ut aemulatio excitetur et omnes alumni optimum consequantur progressum.

Art. 70.—Quisque professor codicem habeat, in quo adnotentur quotidie notulae quas alumni in scholasticis periclitationibus et in sese gerendi ratione consecuti sint. Singulis vero bimestribus ipsarum notularum mediam computet, quam studiorum Praefecto afferat.

§ 7.—*De Oecono.*

Art. 71.—Ad Oeconomum pertinet, sub Rectoris auctoritate, interna Seminarii oeconomica ac materialis negotiorum gestio.

Art. 72.—Peculiare habeat Tabularium in quo de more con-

servet omnia necessaria documenta, praesertim rationes accepti et expensi, acta, etc., ita ut quoties postuletur, rationem diligenter reddere valeat. Initio cuiusque anni praevidiam sumptuariam rationem (*preventivo*) computet, et expleto anno Rectori exhibeat summam rationum.

Art. 73.—Numquam absteineat ab iis peragendis impensis, quas Rector utiles vel necessarias existimaverit incremento morali, disciplinari atque scientifico Seminarii, iuxta art. 34.

Art. 74.—Peculiari cum diligentia culinae invigilet, ut alumni congruenter deserviantur.

Art. 75.—Saepe varias domus partes visitet, ut inspiciat an omnia ordinata reperiantur, an quid perierit aut corruptum fuerit ut cito consulatur.

Art. 76.—Curet ut in Seminario regulae decentiae observentur et hygienica subsidia adhibeantur. (Cfr. *Appendic. I, § I*).

Art. 77.—Omne studium adhibeat ut in Ecclesia vel in Sacello Seminarii omnia expedita reperiantur, nihilque desit cultui necessarium, ac debita cum decentia semper conserventur sacrae suppellectiles.

Art. 78.—Oeconomus, in anno facultate fruatur non modum quoad ordinarias expensas, sed etiam quoad urgentiores, animadvertens tamen graviores expensas, ut instaurationes aedificiorum, suppellectilium etc. antea ad probandas esse ab Episcopo dioecetano vel Episcoporum Collegio.

Art. 79.—Oeconomus, de Rectoris consensu, famulos seligat, qui ab eo immediate dependeant. Ipse autem eorum vitae rationi invigilet tum quoad pietatem tum quoad mores et disciplinam iuxta opportunas leges, quas ipse quidem de Rectoris consensu statuet.

PARS ALTERA.

De iuvenum admissione in Seminarium.

Ad quidnam sint Seminaria instituta aperto patet ex verbis Conc. Trid. instituentis: "*Singulae Cathedrales certum puerorum numerum religiose educare et ecclesiasticis disciplinis instituere teneantur, quorum indoles et voluntas spem afferat eos ecclesiasticis ministeriis perpetuo inservituros, ita ut hoc Collegium Dei Ministrorum perpetuum Seminarium sit.*" Et Summus Pontifex Leo XIII s. m. in laudata Epistola ad Episcopos Italiae ait: "*Nos existimamus iterum ac ardentiori sollicitudine commendare, ut Seminaria omni studio serventur in proprio peculiari spiritu sive quoad mentis, sive quoad cordis institutionem. Semper prae oculis habeatur ea omnino destinata esse ad instituendos iuvenes non ad humana munera, sint quidem legitima ac honorifica, sed ad officium sublime Christi administratorum et mysteriorum Dei distributorum.*"

Admissio ergo iuvenum in Seminarium maximam exposcit prudentiam. "*Tantum admittantur iuvenes, prosequitur Leo XIII, qui solidas afferant spes sese perpetuo tradendi ecclesiastico ministerio.*" Ex hoc tamen praesumendum non est, praesertim si adhuc iuniores, certum propositum, sed oportet ut saltem quandam naturae ostendant propensionem in statum ecclesiasticum.

In alumnorum admissione tum in scholas inferiores, tum in superiores prae oculis habeatur S. Congr. Concilii Decretum. "*De Seminariorum alumnis,*" diei 22 Decembris 1905, et sequentia.

CAPUT I.—DE ADMISSIONE IN SCHOLAS INFERIORES.

Art. 80.—Ut iuvenis in Seminarium admittatur ad familiam vere christianam et integrae existimationis pertinere debet.

Art. 81.—Alumni, vel eorum vices gerentes documenta exhibeant.

1° Baptismatis et confirmationis si hoc iam susceperint sacramentum ;

2° legitimi parentum matrimonii ;

3° documentum bonae vitae rationis a Parocho vel a Moderatoribus Institutorum, in quibus forte commoratus sit, dimissum ;

4° bonae corporis constitutionis, et insiti vaccini virus.

Art. 82.—In scholis adsignandis religiosissime serventur dispositiones Cap. 11 a) studiorum generalis Programmatis.

Art. 83.—Quoad aetatem regula a dispositionibus Tridentini Concilii praebetur. "*In hoc vero Collegio (Seminarium) recipiantur qui ad minimum duodecim annos et ex legitimo matrimonio nati sint.*" (Sess. XXIII, Cap. 18, De Reformat.)

CAPUT II.—DE ADMISSIONE IN SCHOLAS SUPERIORES.

Art. 84.—Nullus admittatur in scholas superiores nisi de more expleverit scholas inferiores atque pericula superaverit.

Art. 85.—Alumni qui, absolutis inferioribus scholis in aliquo Seminario, aliud adeunt ad studia superiora aggredienda, documenta expletorum studiorum ac bonae vitae rationis a Rectore dimissa offerant.

Art. 86.—In scholas superiores non admittantur nisi iuvenes qui indicia praebuerint vocationis ad statum clericalem.

Art. 87.—Prudenti Rectoris arbitrio committitur alumnos retinere, qui in Seminario commorari cupiunt ad consequendum tantum gradum prolytae in Lyceo.

PARS TERTIA.

Leges ab alumnis servandae.

CAPUT I.—DE PIETATE.

Dicitur pietas in Deum illa animi propensio, quae urget ad

officiorum observantiam, quibus homo tenetur erga Creatorem, studiosam ac devotam venerationem eidem profitendo. Ipsa ergo totum complectitur hominem, eumque ad divinam metam dirigit, excelsitatem menti, characteri constantiam, cordi nobilitatem, omnibus virtutibus fulcrum atque incitamentum largiens. Quibusvis institutionis rationibus necessaria, pietas omnino requiritur in clericali institutione, cuius finis est in alumnos efformare *hominem Dei*.*

Pietatis itaque adeptio primum ac maius esto alumnorum officium. “*D cet clericos vel a prima aetate iugo Domini assuescere, pietati vacare plurimum, inservire sacris ministeriis, vitae sacerdotalis exemplo conformari.*” (Leo XIII, Encycl. “*Paternae providaeque Nostrae*” 18 Septem. 1899).

Modus aptior ac simplicior pietatem acquirendi est exercitium eius operum, quae aperte intima consilia ac animi sensum significant. Opera pietatis itaque peragantur quotidiana hebdomadaria, mensualia et annualia.

§ 1.—*Quotidiana opera.*

Art. 88.—In quovis Seminario quotidie sequentia pietatis opera peragantur :

- 1.º Preces matutinae.
- 2.º Meditatio.
- 3.º Missa.
- 4.º Lectio spiritualis.
- 5.º SSmi. Sacramenti visitatio.
- 6.º SSmi. Rosarii recitatio.
- 7.º Preces vespertinae et de operibus suis cuiusque generalis inquisitio.
- 8.º Mane, meridie et vespere *Angelus Domini* vel *Regina Coeli* iuxta tempora recitetur.

§ 2.—*Opera hebdomadaria.*

Art. 89.—Diebus dominicis aliisque solemnibus Contubernia turnatim operam praebeant in Cathedralibus. Rector consulat, ut alumni, qui in Seminario remanent, iuxta opportunitatem aliud pietatis opus expleant. Omnes alumni Cathedralium petant, cum Episcopus ibi functionibus intersit.

Art. 90.—Feriis V et diebus dominicis spirituali sermone adsint quod munus committatur cuidam sacerdoti scientia pietatique idoneo. Singulis feriis VI iustis horis vespertinis, recitetur quinques *Pater, Ave et Gloria* cum oratione *Respice, quaesumus Domine, super hanc*, etc.

* S. Paul. *Ad Timoth. I, cap. vi, 11.*

Art. 91.—Singula hebdomada sua admissa peccata confiteantur, ac saepe iuxta Confessarii consilium ad S. Synaxim accedant.

§ 3.—*Opera mensualia.*

Art. 92.—Prima cuiusque mensis feria VI pium exercitium celebretur in honorem SS. Cordis Iesu ea ratione, quae opportunior visa fuerit, inspecto quidem Missae votivae privilegio a Summo Pontifice Leo XIII f. r. concesso.

Art. 93.—Recessus a bona morte nuncupato exequantur alumni iis sermonibus ac operibus quae induxerit consuetudo ea ratione ut quis diligentius se percontetur, et consilia capiat quibus melius defectus corrigere ac in virtutem progredi valeant.

§ 4.—*Opera annualia.*

Art. 94.—Religiose novendiales supplicationes, tridua, etc. celebrentur quae maioribus D. N. I. C. et Mariae V. solemnitatibus praemitti solent; item peculiari pietate praefatae solemnitates celebrentur, nec non aliae quas Ecclesia christiano populo urget.

Art. 95.—Filiali pietate pium opus expleatur mensis in honorem B. M. V.

Art. 96.—Singulis annis semel spirituales peragantur exercitationes, saltem per quinque dies continuos, vel etiam bis per tres dies, iuxta locorum consuetudines. His diebus clerici iam in *sacris* horas canonicas collegialiter recitent.

Art. 97.—Alumni attentas aures adhibebunt ad sacras conciones tempore spiritualium exercitiorum, et generatim ad meditationes, instructiones, spirituales sermones, ut ex eis utilitatem consequantur ac de eis referre queant, quoties id petant superiores.

CAPUT II.—DE STUDIO.

Studium est unum ex praecipuis officiis iis qui instituuntur, ut simul fiant *sal terrae et lux mundi*. “*Lumen doctrinae neque illud vulgare, in sacerdote requiritur, quia muneris eius est implere apertitia ceteros, evellere errores, ducem esse multitudini pro itinere vitae ancipitia et lubrica.*” (Leo XIII, Encycl. “*Exeunte iam anno*” 1 Dec. 1888).

Alumni itaque omni cum diligentia operam dent studiis praescriptis. Ante omnia menti et cogitatione in Deum se convertant, ut eius auxilium implorent, studio autem impendant totum statutum tempus ab otiositate, animi corporisque veneno, abhorrentes.

§ 1.—*De scholis.*

Art. 98.—Omnes alumni semper ad lectiones, respectivaque scholastica exercitia parati sunt.

Art. 99.—Scholarum divisio servetur, in quibus cuique locus statuatur, quem non mutant absque Professoris venia.

Art. 100.—Ad scholam se conferentes vel eam relinquentes sive ad eam immutandum, sive ad proprium petendum contubernium, semper cum silentio et ordine procedant, quin maneant et conversentur cum alumnis externis, si forte sint, ac meminerint vetitam esse quancumque cum ipsis consuetudinem absque peculiari Rectoris licentia.

Art. 101.—Nullus nisi legitima de causa et de expressa Professoris licentia e schola exeat.

Art. 102.—Ad lectiones quisque debite animum intendat, ut ex eis progressum consequatur.

Art. 103.—Silentium et modestia corporis, obsequium et moderatio in petendo et in respondendo dotes sunt bene instituti alumni.

§ 2.—*De loco ac tempore studii.*

Art. 104.—Praecipue alumni sese in scholasticis praelectionibus aliisque affinis disciplinis exercent. Itaque prohibeantur secum retinere libros qui damnum inferre morale, vel a studiis principalibus distrahere valeant. Quoad lectiones attinet religiosissime dispositiones regnantis Summi Pontificis Pii X in Encyclica "*Pieni l'animo*" diei 28 Iulii 1906, et praecitata S. Officii Instructio diei 28 Augusti 1907 serventur.

Art. 105.—Tempore ad studium destinato perfectum servetur silentium; nullus itaque ex aula exeat ne ad petendos quidem moderatores vel Confessarium, nisi ex urgente necessitate.

Art. 106.—Praeter studium litterarum scientiarumque alumni gregorianum cantum iuxta praescripta Summi Pontificis Pii X discant, quare eiusmodi scholae, diebus statuendis, singula hebdomada intersunt.

Art. 107.—Curetur ut quodvis Seminarium, cantus gregoriani praecipua habita ratione, *Scholam cantorum* habeat, in qua musica doceatur iuxta praescriptiones Motu Proprio Pii X regnantis Pontificis (22 Nov. 1903) contentas, operibus poliphonis antehabitis, quae in aestimationem atque amorem retinent cantum gregorianum.

Art. 108.—Diebus horisque statutis in sacris caeremoniis sese exercent, ut diligentia, gravitate et pietate sacris inserviant functionibus tum in Sacello Ecclesiae Seminarii tum in Cathedrali.

§ 3.—*Experimenta studiorum obligatoria.*

Art. 109.—Singulos alumnos experimenta, concursus etc., quae a studiorum Praefecto de Rectoris intelligentia statuuntur, obligent.

Art. 110.—Periculis, ut ad scholas superiores promoveantur, omnes subiiciantur, iuxta dispositiones Cap VI *e, f*, studiorum Programmatis.

Art. 111.—Quicumque a manifesta infirmitate vel ubi alia legitima causa, a Superioribus cognita, non impeditus periculis non se subiiciet, hoc ipso pandet ut Seminarium relinquat animum suum esse.

Art. 112.—Si quis alumnorum legitima ex causa periculis non interfuerit, vel etiam iisque peractis non promotus sit, pericula reparationis substinere teneatur.

Art. 113.—Si quis periculis reparationis non interfuerit, vel etiam iis peractis non promotus fuerit, si alumnus gymnasii vel Lycei scholam repetere poterit cum facultate duplicis experimenti; si vero theologiae alumnus sit, cum fieri non possit ut eadem schola repetatur (cum simul sint alumni ad duas vel tres scholas pertinentes pro nonnullis materiis), per alterum annum curriculo obligabitur, cuius rei ratio habebitur in eius admissione ad SS. Ordines.

CAPUT III.—DE DISCIPLINA.

Sub disciplinae nomine hic venit complexus expertorum praeceptorum, quae alumnorum vitam in Seminario moderantur. Ipsa disciplina, cum ordinem exteriorem foveat, intendit ad ordinem intimum voluntatis ut eam instituat ad officii et virtutis studium.

Iuvat disciplina naturalem imbecillitatem cum in animo gignat habitum boni, qui non obtinetur nisi eorumdem actuum frequentia. Superiores nimis eam inducant ac florere curent, alumni vero eam magni existiment sibi suadentes ipsam voluntati vim non affere, sed potius eam servare a pravis propensionibus. Ii Sacerdotes erunt singularis olim exempli qui alumni disciplinam dilexerint. “*Illi in sacerdotio integre sancteque versabuntur, qui sese in hoc genere ab adolescentia excoluerint, et tantum disciplina profecerint, ut ad eas virtutes quae commemoratae sunt, non tam instituti quam nati videantur.*” (Leo XIII Encycl. “*Etsi Nos*” 15 Feb. 1882.)

§ 1.—*Monita generalia.*

Art. 114.—Omni diligentia curetur, ut alumni a frequentia iuvenum ad sacerdotium non spectantium separentur, si scholas petant alumni quidem externi.

Art. 115.—In Contuberniis dividantur alumni iuxta aetatem, et scholam ad Rectoris iudicium.

Art. 116.—Unicuique in schola, in triclinio, in sacello, etc. locus adscribatur, et interdum immutetur ad fovendam ac servandam mutuam caritatem.

Art. 117.—Ordo actuum communium singulis horis adscriptorum statuatur tum pro diebus in quibus lectiones habentur, tum pro aliis in quibus scholae vacant; quique ordo exponatur, ut de eo omnes notitiam habeant. Peculiaris ordo statuatur pro feriis autumnalibus, in quibus praeter pietatis exercitia, brevis saltem hora dicetur lectionibus et studio.

Art. 118.—Omnes alumni, nullo excepto, adstringantur diligenter actibus communibus interesse, a quibus dispensari poterunt peculiaribus rationabilibusque de causis a Moderatoribus tantum.

Art. 119.—Si necessitas aliquem alumnorum brevi tempore sacellum, triclinium, scholam, recreationem relinquere urgeat, licentia petatur a Moderatore qui praesidet.

Art. 120.—Opportuna gravitate silentium servetur, quod, si recte adhibeatur, quam maxime iuvat studium ac virtutem.

Art. 121.—In Seminario designata loco habeantur ad animi relaxationem pro variis contuberniis.

Art. 122.—Prae ceteris ludibus, occupationibus operam detur, quibus omnes participare valeant.

Art. 123.—Tempore refectionum ordinarie lectio habeatur librorum qui exemplo sint ac instituant.

Art. 124.—Caveatur ne studium, recreationes, ipsaeque pietatis functiones nimis protrahantur, ne alumni taedio afficiantur.

Art. 125.—Curetur ut diaeta dormitoria, aliaque loca omnia, horis nocturnis frequentata, sufficienter illuminentur.

§ 2.—*In Moderatores.*

Art. 126.—Alumni in Rectore patrem agnoscant cui debetur amor filii et prompta oboediantia. Idem servata proportione in alios moderatores agant.

Art. 127.—Quisquis, horis et ratione statuendis, Rectorem petere poterit ad suas necessitates ac desideria confitenda aperto ac fidenti cum animo. Ipsis cautelis, rationabilique de causa pietatis Magistrum quidem petere poterunt ac Vice-Rectorem. Contubernium tamen deserentes Praefectum moneant.

Art. 128.—Animo placido demissoque denegationes, exprobrationes, reprehensiones punitioesque sumant sibi a Superioribus impositas, atque ex iisdem progressum agant quem ostendant ac comprobent sincera diuturnaue emendatione.

Art. 129.—Coram Rectore, aliisque Superioribus vel viris illustribus semper detecto sistant capite, nisi expresse invitentur ad sedendum et ad tegendum caput.

Art. 130.—Quisquis alumnus aliquem conspiciens defectum ex quo oriri possint offensio in Deum, discriminaue in aliorum virtutem aut in Seminarii integram famam, de eo Moderatores

certiores reddat, ut remedium afferant. Id agentes munus delatoris sciant se non exercere, sed studiose curare commune bonum ac caritatem in proximum.

§ 3.—*In seipso.*

Art. 131.—Quisquis alumnus in seipso imaginem Dei, templumque Divini Spiritus colat, maxima cum moderationis ac decencie observantia tum cum aliis tum solus in proprio cubiculo, prae oculis habens ubique Deum esse.

Art. 132.—Omnes munditiam corporis, vestiumque curent, comam apte caesam dispositamque habeant, ab omni vanitate foeditateque at etiam ab omni singularitate affectationeque abhorrentes, sese in omnibus conformantes usibus seminarii.

Art. 133.—Eorum esto hygienica praescripta curam corporis respicientia observare (Cfr. appendices I. § 2).

Art. 134.—In modo, incessu, sermone decorem servent, ab omni levitate et a quovis cum clericali dignitate actu incongruo abstinentes.

Art. 135.—Ordinem ac nitorem servent in cubiculo, in libris, in suppellectili, neque sua aliaque Seminarii dissipent.

§ 4.—*In sodales.*

Art. 136.—Alumni constanter divisiones inter varia contubernia servent, tum domi tum extra ita ut alumni diversorum contuberniorum nullam inter se ineant consuetudinem nisi de Superiorum licentia.

Art. 137.—In sodalibus totidem inspiciant fratres in Iesu Christo, ita ut inter se eam foveant mutuam caritatem tam expetendam inter clericos.

Art. 138.—In invicem consuetudine semper adhibeant rationes ad christianam caritatem institutas, quamobrem litigia, verba aspera devitent, praesertim abhorrentes a contumeliis in eos qui virtute praecellunt, vel aliquo naturae defectu laborant.

Art. 139.—Solo nomine vel familiae cognomine inter se vocentur, vetitis omnino quibusvis aliis vocandi rationibus.

Art. 140.—Peculiares amicitias, in alios manus iniicere etiam iocose, invicem epistolas mittere, dona inter se similiaque omnino prohibita caveant. Transgressores apte puniantur.

Art. 141.—Verba sermonesque indecentes nec non quancumque actionem haud honestam horreant.

Art. 142.—Recreationis vel deambulationis tempore nunquam permittatur sodales relinquere, atque a Praefecti vigilantia recedere.

§ 5.—*In famulos.*

Art. 143.—In famulos alumni debitis caritatis ac urbanitatis rationibus utantur, quin tamen nullam cum ipsis consuetudinem ineant. Si de eorum famulatu conqueri debeant, querelas Praefecto referent.

Art. 144.—Nulli liceat cum famulis morari, atque multo minus eis iussa vel negotia committere.

Art. 145.—Praefecti tantum, de Vicerectoris licentia, cum famulis agant ad consulenda quae alumni propriis sumptibus sibi comparare tenentur, atque ad munera explenda.

§ 6.—*In extraneos.*

Art. 146.—Generatim alumnos invisere indulgeatur bis in hebdomada, diebus statuendis, horis ab actibus communibus non impeditis et ante *Ave Maria* vespers. Ad extraordinarias visitationes semper exposcatur Superiorum licentia.

Art. 147.—Generatim alumnos invisere poterunt parentes atque propinqui tantum. Si de aliis vero agatur, licentiam requiritur Rectoris vel Vicerectoris.

Art. 148.—In aula visitationum in omnibus et cum omnibus se gerant alumni iuxta urbanitatis praescripta, idque agant non ad inaniter homines satisfaciendos, sed ad rusticitatem fugiendam.

Art. 149.—Prohibentur alumni recipere cibos vel potus absque Vicerectoris licentia qui de eis disponet prout opportunius iudicaverit.

Art. 150.—Nullus recipiat vel mittat epistolas, quin a Rectore inspiciantur, qui in sua prudentia iudicabit an tradenda vel expedienda sint.

§ 7.—*De Refectione.*

Art. 151.—Triclinium ingredienti, vel deserentes silentium servent alumni, et refectionis tempore lectionem audiant.

Art. 152.—Quisquis in triclinio speciem castigatam adhibeat iuxta praescepta humanitatis, ab aviditate praecipitationeque in cibis sumendis praesertim abhorrens, sanitati non minus ac continentiae oppositis.

Art. 153.—Communibus cibis assuescant alumni. Peculiaribus in casibus iuxta necessitatem rationemque, quid expedire iudicaverit, consulat Moderator.

§ 8.—*De Recreatione.*

Art. 154.—Libenti animo quisque communi recreationi participet, ut ex ea solatium habeant corpus et animus.

Art. 155.—Nulli liceat, absque Praefecti peculiari licentia, a

sodalibus recreationis tempore seiungi, nec in contubernium se conferre, ne ratione quidem studii vel alicuius libri lectionis.

Art. 156.—Prohibeantur lusus qui cum caritati spiritu atque civili institutioni non convenient, simul ac ii qui periculum sanitati inferre queant. (Cfr. Appendicem, I, § 2).

§ 9.—*De deambulatione ac de aliis egressibus e Seminario.*

Art. 157.—Quisque curet ut omnino et congrua ratione paratus sit ad deambulandum, ordinem profectiois a Praefecto expectans.

Art. 158.—Nulli liceat domi permanere tempore ambulationis nisi gravi de causa et de licentia identidem a superioribus obtenta.

Art. 159.—Quodque contubernium iter aggrediatur, quod a Praefecto de superiorum consensu statuatur. Deambulantes omnino a quacunq̄ue refectione prohibeantur, nisi expressam obtinuerint Rectoris licentiam.

Art. 160.—Semper in civitate deambulent servato ordine, honesto incessu, moderato passu, et, quisque cum suo sodali, dimissa loquentes voce. Extra civitatem Praefectus indulgere poterit ut ordines dissolvantur, tamen quin nullus nimis recedat.

Art. 161.—Si deambulantes in Episcopum occurrerint, detecto capite sistant alumni, ut ei debitum praebeant obsequium;—si vero in Canonicos, Moderatores, Professores Seminarii aliosque sacerdotes vel alios viros a superioribus praecipue designatos, tunc saluent detecto capite, quin consistent.

Art. 162.—Ne indulgeatur alumniis e seminario egredi ad prandendum vel visitandum in privatis domibus. Item non indulgeatur alumniis generatim cum parentibus e seminario egredi, cum hi seminarium petant ad eos invisendos.

§ 10.—*De feriis.*

Art. 163.—Diebus, in quibus scholae vacant, firmo tamen ordine statuto ius esto Rectoris deambulationem ac recreationes protrahere, et etiam a studio penitus vel partim iusta de causa dispensare.

Art. 164.—Ocasione diuturnarum feriarum ne liceat alumniis eas apud parentes impendere; quisquis acquiescat solatiis quae in Seminario iis diebus parabuntur.

Art. 165.—Feriae autumnales ab omnibus impendantur in loco ad rusticandum designato.

Art. 166.—Prudenti Episcoporum arbitrio committitur alumniis, praesertim Lycei et Theologiae, indulgere ut per aliquod tempus (mensem ad maximum) apud parentes se conferant. Hoc in casu Rectoris esto eos committere respectivi Parochi vel alii

pii sacerdotis diligentiae, a quibus privatas expostulet notitias de eorundem vitae ratione, antequam eos in seminarium denuo admittat.

§ II.—*De expulsionione.*

Art. 167.—E seminario expulsio remedium est extremum, sed interdum seminarii ipsius incolumitati necessarium. “*Discolos et incorregibiles, ait. Conc. Trid. (Sess. XXIII, Cap. 18 De Reformat.), ac malorum morum seminatores acriter punient, eos etiam, si opus fuerit, expellendo.*” “*Dimittantur, ait Leo XIII f. r. citata Epistola, quot tempore eorum institutionis propensiones ostendent cum vocatione sacerdotali incongruas.*”

Art. 168.—Dimittantur itaque incorrigibiles, illi scilicet, qui habitis studiosis monitis ac opportunis reprehensionibus, haud multam afferant spem sese ad meliorem frugem recipiendi; et qui malo exemplo caeteris sint, qui alios inducant ad defectiones, praeceptorum transgressiones et arrogantiam.

Art. 169.—Graves in mores transgressiones puniantur immediata et Seminario expulsione, iuxta rectam hac in re Sententiam S. Alphonsi “*Tutius consilium est eum statim e seminario expellere quia talis ovis inquinata contagione potens est totum seminarium corrumpere.*” (Homo Apost. Reg. de Sem., I, 4).

APPENDICES.

I.—*Praecepta Hygienica.*

§ I.—*De aedibus.*

Art. 1.—Sacellum triclinium, loca ad studium designata eorundem adnexa etc. ampla, satis illuminata, aérique exposita sunt, et si fieri potest electrica illuminatione praedita.

Art. 2.—Auditoria purgata servantur, commoda habeantur scamna iuxta typum hygienicum et aptum diversae alumnorum aetati.

Art. 3.—Curetur ut ubique saepe quocumque anni tempore aer renovetur.

Art. 4.—Cubicula conturbantiaque ea sunt amplitudine ut quisque ex alumnis sibi saltem habeat 14 m³.

Art. 5.—Aqua potabilis ab alia quae usibus communibus inservit separetur.

Art. 6.—Foricae numero alumnorum accomodatae sunt aeri expositae et constructae iuxta hodierna hygienica praecepta.

Art. 7.—Ubique vasa ad expuendum metallica malthaque obducta habeantur.

Art. 8.—Quotidie cubicula, auditoria, triclinia cunctaque

domus loca poliantur madida scobi, vel etiam scopis mappis involutis.

Art. 9.—Si auditoria extra seminarium sint, oportet ut prope ea vestibulum habeatur amplum ventoque commodum, in quo umbellae, pilea humidaque pallia deponantur.

§ 2.—*De corporis sollicitudine.*

Art. 10.—Quisque alumnus quam maxime curet corporis munditiam, faciem collumque quotidie, manus saepius praesertim ante refectiones abluat: horis opportunis os et dentes quidem colluat.

Art. 11.—Oportet ut interdum totum corpus balneis lavetur. Ad hoc destinentur dies in quibus scholae vacant. Balnea ingrediantur alumni turnatim, servato temporis spatio a refectionibus; post balneum exercitia opportuna corpori quisque in aprico peragat.

Art. 12.—Res lintearia tum corporis tum lecti saepius mutetur; vestis quotidie peniculo mudentur. Strophia gummis omnino prohibentur utpote sanitati perniciosa.

Art. 13.—Deambulatum eant extra urbem per horam saltem quotidie, et diebus, in quibus scholae vacant, per binas horas.

Art. 14.—Loca ad recreandum destinata, si fieri potest, aperta sunt et sub porticu si pluat. Alumni nec sedeant nec consistent ad conversandum, sed deambulent, ac partem habeant ludis collectivis in quibus corpus exerceatur.

§ 3.—*De medico.*

Art. 15.—Medicus Seminario adscriptus quemque iuvenum visitare severe tenetur qui admittendus sit, et inspicere an vaccinum virus ei inoculatum fuerit. Ab illius prudenti arbitrio pendet acceptatio vel reiectio eorum, qui haud optima sanitate gaudeant, vel infirmitatibus faciles se praebeant, nec non eorum qui morbos contagiosos praeseferant.

Art. 16.—Rotatim ipse ad Seminarium accedat diebus horisque determinatis, ita ut omnes alumni facile eum petere possint ad hygienica consilia consequenda.

Art. 17.—Rectorem doceat quodcumque hygienicum incommodum in Seminario detegat, mediaque proponat apta ad ea reparanda.

Art. 18.—Declaret an quis a ieiunii lege dispensandus sit.

Art. 19.—Summatim omnes visitet alumnos ante et post rusticationem, ac adnotet in peculiari codice valetudinis conditiones cuiusque.

Art. 20.—Alumnis, omnibusque Seminario adscriptis medeatur in brevibus levibusque infirmitatibus in eodem Seminario; sed

si existimet aliquem morbum diu perdurare vel aliis transmitti posse Rectori proponat immediatam translationem infirmi in familiam, vel in aliquam valetudinariam domum.

Art. 21.—Necessarias iubeat purificationes, et ne in valetudinario serventur venena aliaque sanitati infesta curet.

Art. 22.—Medicus, de Oeconomi intelligentia, incoctilibus, lacti fervefacto et ut culina promptuariaque cella purgata serventur invigilet. Cibum potumque quoad eorum qualitatem et corruptionum examinet.

§ 4.—*De Valetudinario.*

Art. 23.—Valetudinarium, si fieri potest, in meridiem versum, et aqua potabili, furnaculo et foricis distinctis praeditum esto. Cubiculorum parietes encausto pingantur. Valetudinarium materiis septicis et antisepticis primae curationi necessariis praeditum esto.

Art. 24.—Cubiculum habeatur separatum ac distinctum pro iis qui contagiosis morbis laborent.

Art. 25.—Quisquis alumnus, in infirmam incidens valetudinem, illico Praefectum doceat, hic autem Rectorem, ut infirmus omni cum diligentia in valetudinarium transferatur, et statim medicus de re doceatur.

Art. 26.—Vicerector studebit ut infirmis cum diligentia ac caritate fida, idoneaque persona adsistat.

Art. 27.—Infirmus medico, adsistentique in omnibus quae sibi ordinentur pareat.

Art. 28.—Si morbus, iuxta medici sententiam, ingravescat, vel diuturnum sit, Rector alumni parentes vel propinquos de re doceat (Cfr. § 3, art. 20).

Art. 29.—Nullus aegrotos invisere poterit absque peculiari Rectoris vel Vicerectoris licentia.

Circa vacationem paroeciae.

Beatissime Pater,

X parochus S. Mariae X ab Archiepiscopo licentiam expetivit Religionem ingrediendi, qua obtenta, novitiatum incipit et perfecit in Conventu Ordinis S. Mariae de Mercede de S. in dioec. Lucen. Peracta professione votorum simplicium consideravit se in possessione praedictae paroeciae allegans vacationem beneficii tantum habere locum postquam vota solemnna emiserit.

Cum divisio votorum in simplicia et solemnna non mutet naturam ipsorum et aliunde Archiepiscopus X Concursum celebraturus sit ad parochias vacantes in dioecesi, simul recogitans

residentiam parochialem esse de jure divina quam tamen servare non potest praedictus parochus X et votum paupertatis componi non posse cum quacumque proprietate etiam beneficii, ad pedes Sanctitatis Vestrae humiliter provolutus enixe petit ut declarare dignetur;

1° An professio votorum facta a dicto paroco S. Mariae inducat ipso facto vacationem parochiae.

2° An Archiepiscopus posset illam includere in censu parochiarum vacantium.

Et Deus.

Die 30 Martii, S. Cong. EE. et RR. praemissis dubiis respondendum mandavit.

Ad I. *Negative.* Ad II. *Provisum in I.º*

De iure proprietatis quoad publicum oratorium.

Anno 1903 sacerdos Leovigildus Villegas, archidioecesis Angelorum in Mexico, a quodam Palacios emit, pro 12 millibus scutorum, amplam domum cum adnexo oratorio vulgo dicto *del Cirineo*, quod Societati Iesu iam pertinuit sed plus quam a dimidio saeculo in usus profanos est conversum. Pro alienatione praefati oratorii licentiam Ordinarii petiit et obtinuit ipse cessionarius. Postquam autem sacerdos Villegas oratorium instauraverit et benedici curaverit ab ipso Archiepiscopo, anno 1904 illud cultui publico aperuit. Verum quum sacerdos Villegas in animo haberet in comparata domo constituendi quamdam religiosam mulierum communitatem, quam Archiepiscopus approbare detrectabat, ab eodem petiit litteras excardinationis et incardinationis pro dioecesi De Linares, quas concedere paratum se exhibuit Archiepiscopus Angelorum, dummodo tamen ille favore Curiae dioecesanae nuntium mitteret proprietati dicti oratorii una simul cum icone B. M. V. inibi existente.

Tunc sacerdos in casu recursum habuit ad Delegatum Apostolicum in Mexicana Republica, qui sub die 4 Nov. 1905 decrevit, "sacerdotem Villegas absque dubio teneri religiose observare condiciones ab Archiepiscopo impositas et ab eodem Villegas admissas, quod nempe praefata aedicula publico cultui semper pateret et ad Ecclesiam iure proprietatis pertineret. Quoad autem s. iconem publicae venerationi expositam, servetur Concilium provinciale Mexicanum V, n. 432." Contra hoc decretum praefatus sacerdos apud hanc S. C. EE. et RR. recursum interposuit.

Interim Archiepiscopus Angelorum sacerdotem Villegas nominavit in coadiutorem extraurbanae parociae *Flatanquitepec* vocatae, sed hic renuit novum munus sibi commissum suscipere,

nisi accederet auctoritas S. Sedis. Quum vero Archiepiscopus eum suspendisset a *divinis*, etiam ex hoc capite sacerdos Villegas laesum se ostendit.

Dubia. I. *An sacerdos L. Villegas, ad hoc ut obtinere valeat litteras excommunicatorias e dioecesi Angelorum, cedere teneatur suo Ordinario proprietatem oratorii vulgo del Cirineo in casu.*

II. *An sustineatur decretum suspensionis in sacerdotem Villegas latae sub die 22 Maii 1906.*

Responsa. Hisce dubiis in plenario conventu diei 7 Iunii 1907 propositis, Emi. Patres S. Congr. EE. et RR. respondendum duxerunt :

Negative ad utrumque.

CONGREGATION OF RITES.

Varianda et addenda in Martyrologio Romano.

Tertio Idus Februarii (11 Februarii).

Lapurdi in Gallia, Apparitio Beatae Mariae Virginis Immaculatae.

Pridie Idus Februarii (12 Februarii).

In Etruria, apud montem Senarium, Sanctorum septem Fundatorum Ordinis Servorum Beatae Mariae Virginis, qui post asperum vitae genus, meritis et prodigiis clari, pretiosam in Domino mortem obierunt. Quos autem in vita unus verae fraternitatis spiritus sociavit et indivisa post obitum populi veneratio prosecuta est, Leo decimus tertius una pariter Sanctorum fastis accensuit.

URBIS ET ORBIS.

Suprascriptas variationes atque additiones Martyrologio Romano inserendas, Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa X, referente infrascripto Cardinali Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, benigne approbare dignatus est. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Die 11 Martii, 1908.

S. Card. CRETONI, *Praefectus.*

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

NICOSIEN.

De abusu sedium cameralium in Missis et Vesperis.

Postulato Rmi. Episcopi Nicosiensis : an, attenta vetusta con-

suetudine, permitti aut tolerari possit sedes cameralis, instructa brachiis et fulcimento pro humeris, loco scamni oblongi, pro celebrante et ministris in Missis et Vesperis cum cantu? Sacra Rituum Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisito etiam Commissionis Liturgicae voto, respondendum censuit: Legatur Caeremoniale Episcoporum lib. I, cap. XII., n. 22, et lib. II., cap. III., n. 4; et dentur decreta n. 2289 *Terulen.* 20 Augustii 1729 ad 3 et 4: n. 2621 *Dubiorum* 17 Septembris 1822 ad 6; n. 3104, *S. Iacobi de Cile* 14 Martii 1861 ad 4, et n. 3804 *Goana-Dubia varia* 16 Iunii 1893 ad XI.

Atque ita rescripsit, die 14 Martii, 1908.

S. Card. CRETONI, *Praefectus*.

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

De nova quadam custodia SS. Sacramenti.

Vivo Eminentissimo

SERAPHINO CRETONI

S. Rit. Congr. Praefecto.

Sacerdos Godefridus A. P. V. Winter Baumgarten, nonime Dominorum Ordinariorum provinciae ecclesiasticae Milwaukiensis in America septentrionali, humiliter postulat, ut viso et inspecto novo tabernaculo, pro adservanda Ssma. Eucharistia, ex metallo solidissime extracto, a societate quam vocant. "The Rauwald Ecclesiastical Art Mfg. Co.," dignetur ipsum tabernaculum adprobare, utpote tali ratione constructum, ut in nihilo contrarium sit neque Rubricis Ritualis Romani neque istius S. R. C. Decretis.

Nova huius tabernaculi constructionis ratio prae aliis videtur esse commendanda, non tantum pro materiae soliditate, sed potius pro ingenioso modo quo tabernaculum clauditur, ita ut nullimode aperiri possit, nisi in promptu habeatur clavis, neque ipsa pulvis penetrare queat.

"Ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis, die 1 Aprilis 1908.

"Communicetur Sacerdoti Oratori responsum Sacrae Rituum Congnis. in casu simili datum sub die 18 Martii 1898; nempe: 'Finem inventoris esse laudandum, negotium vero in casu ed ad effectum de quo agitur, spectare ad ipsos locorum Ordinarios.'"

L. ✠ S.

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

Decretum seu Litterae Sacrorum Rituum Congregationis ad Archiepiscopus, Episcopos aliosque Ordinarios de editione typica vaticana "Gradualis Romani."

Postquam Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa X *Motu Proprio* diei 22 Novembris 1903 sacram musicen reformari mandavit; ut coeptum opus, qua par est ratione, absolveretur, decrevit *Motu Proprio* diei 25 Aprilis 1904 ut *typica* Editio librorum cantum Gregorianum continentium in vulgus prodiret typis Vaticani: qua Editione antiquo usu recepti Ecclesiae concentus pristinae integritati ac puritati redderentur, in eum potissimum finem, ut Romanae Ecclesiae ceterisque Romani ritus Ecclesiis communem liturgicorum concentuum probatum textum suppeditaret.

Quare iuxta hanc Summi Pontificis voluntatem, typica editio *Gradualis Romani*, numeris omnibus feliciter absoluta, modo in lucem prodit.

Quoniam vero ad Rmos. locorum Ordinarios pertinet eiusmodi Gradualis usum ac diffusionem promovere ac regere apud Clerum et Populum sibi commissos; Sacra Rituum Congregatio, de mandato Sanctissimi Domini Nostri, animadvertendas proponit iisdem Rmis. Ordinariis normas et mandata praecipua circa huiusce typicae Editionis introductionem, eiusque novas typographicas impressiones, quae fiant ab Editoribus, facultate impetrata ab Apostolica Sede, scilicet Decreta huius S. Congregationis d. d. 11 et 14 Augusti 1905, 14 Februarii 1906, et 7 Augusti 1907.

Porro e primo eiusmodi documentorum colligitur: 1° Vaticanam editionem Gradualis, vel quamlibet aliam quae legitime statisque sub conditionibus eandem typicam referat, substitui debere editionibus, quae modo adhibeantur: itemque 2° ad Rmos. Ordinarios pertinere munus efficiendi ut suae cuiusque dioecesis Propria sic restaurentur, ut conformia reddantur Gregorianis concentibus typicae Vaticanae Editionis.

Per novissimum decretum hic et nunc ita praescribitur usus huius Gradualis, ut quibuslibet editionibus (minime excepta, quae *Medicea* vocatur) hucusque adhibitis, quamprimum substituenda sit Editio Vaticana, vel eius legitime peracta nova impressio; ideoque ceterae Gradualis editiones a typica discrepantes, rursus imprimi nequeunt, multoque minus a Rmis. Ordinariis approbari. Quae vero, antequam integra typica Gradualis editio prodiret, benignae datae fuerint concessiones, nullimode prorsus contra memoratas universales praescriptiones debent praevalere.

Denique ad cantus traditionalis instaurationem facilius exse-

quendam, praeterquamquod iuverit (adiuvante *Commissione* uti vocant dioecesana) animos adiicere eorum quotquot Summi Pontificis menti ac beneplacito libenter cupiant respondere, nil procul dubio magis efficax erit, quam si vigilantissime intendant Rmi. Ordinarii, ut executio sacrorum concertuum in Cathedralibus et potioribus Ecclesiis adeo fiat plena ac perfecta, ut forma et exemplar ceteris habeatur.

Oportet insuper, ut qui ad *Cantoris* officium eliguntur, congruis dotibus revera sint praediti et superato idoneitatis periculo probati, quod multo magis dici debet de chori Magistro seu de *Praefecto musicae* uti aiunt, qui necessaria polleat auctoritate ad suum implendum officium iuxta Summi Pontificis praecepta de musica sacra et cantu Gregoriano instaurandis.

Voluit autem Sanctitas Sua praesens Decretum a Sacra Rituum Congregatione expediri, et Rmis. Archiepiscopis, Episcopis aliisque locorum Ordinariis notum fieri; contrariis non obstantibus quibuscumque, etiam speciali mentione dignis. Die 8 Aprilis 1908.

L. ✠ S. SERAPHINUS Card. CRETONI, *S. R. C. Praefectus*.
D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

Circa ordinem praeferentiae in translatione festorum.

Rmus. P. Marianus Sabaleurki, procurator Ordinis Fratrum Minorum Conventualium, a Sacra Rituum Congregatione sequentis dubii solutionem humiliter expostulavit; videlicet: Utrum ordo praeferentiae inter festa eodem die occurrentia, in Rubricis generalibus Breviarii Romani tit. X. n. 6 statutus, integre servandus sit etiam in translatione Officiorum sive accidentalium sive perpetua, prout ibidem Rubricae n. 7 innuere videntur?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, audito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibusque perpensis, propositae quaestioni ita respondendum censuit:

Consule probatos auctores.

Atque ita rescipsit, die 14 Martii 1908.

S. Card. CRETONI, *Praefectus*.

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

De cantu "Libera me Domine" post missam privatam.

Postulato Sacrorum Rituum Congregationi exhibitio: "An liceat sacerdoti canere post Missam privatam Responsorium *Libera me*

Domine, aut quid simile, pro defunctis, praesente vel absente cadavere," Sacra eadem Congregatio ad relationem subscripti Secretarii, audito Commissionis Liturgicae suffragio, ita respondendum censuit: "Si agatur de Missa lecta defunctorum a Rubricis et decretis permessa, Absolutio in cantu immediate post eam non prohibetur; sin vero de Missa diei currentis aut votiva, servetur decretum n. 3780 *Romano Resolutionis dubiorum* 12 Iulii 1892 ad VIII."

Atque ita rescripsit ac declaravit, die 28 Martii 1908.

S. Card. CRETONI, *Praefectus*.

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

CONGREGATION OF INDULGENCES.

Indulgentia pro iaculatoria "Signore conservateci la fede."

Beatissimo Padre,

Il sac. Cesare Pecorari, canonico in quest' alma città di Roma, prostrato al bacio del sacro piede, umilmente implora qualche indulgenza per i fedeli che reciteranno la seguente giaculatoria; *Signore conservateci la fede!*

Che della grazia, ecc.

Ex audientia SSmi., die 20 Martii, 1908.

SSmus. Dnus. Noster Pius PP. X universis christifidelibus, qui corde saltem contrito ac devote supra propositam precem recitaverint, quoties id egerint, indulgentiam centum dierum, defunctis quoque applicabilem, benigne concessit. Praesenti in perpetuum valituro, contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae e Secretaria S. C. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, die 20 Martii, 1908.

S. Card. CRETONI, *Praefectus*.

Pro R. P. D. D. PANICI, Archiep. Laodicen., Secretario,
Ios. Maria Can. Coselli, *Substitutus*.

Indulgentia plenaria toties quoties lucranda pro pio exercitio Scalae Sanctae in Urbe.

Beatissimo Padre,

Il padre Fausto del Nome di Maria, Passionista, superiore nel Santuario della Scala Santa, prostrato al bacio del s. piede, espone quanto segue:

Secondo la *Raccolta* autentica delle SS. Indulgenze (Roma,

tipografia della S. C. di Prop. Fide, 1898), è stata accordata dai Sommi Pontefici l'indulgenza parziale di 9 *anni* per ciascun gradino della *Scala Santa*, da lucrarsi da chi devotamente la salga ginocchioni, pregando o meditando la Passione di N. S. G. C.

Ora, ad animare vieppiù la pietà dei fedeli, l'umile oratore supplica la S. V. a volere inoltre accordare, come generalmente è concesso ad altri Santuari, che i fedeli i quali compiano il predetto pio esercizio confessati e comunicati, e preghino secondo la mente della S. V., possano conseguire l'*indulgenza plenaria*, applicabile anche alle anime del purgatorio.

Che ecc.

Iuxta preces in Domino et in perpetuum ; quin imo indulgentiam plenariam toties quoties libenter in Domino concedimus.

Die 26 Februarii, 1908.

PIUS PP. X.

Pro lucrandis Indulgentiis quibusdam solemnitatibus extraordinariis confessio tribus diebus immediate praecedentibus, si Indulgentia concessa est toties quoties duobus autem diebus, si semel in die, Communio vero die praecedenti anticipari possunt, dummodo in adimplendis caeteris operibus praescriptis norma generalis servetur.

URBIS ET ORBIS.

Quo Christifideles Indulgentiarum thesauro facilius peruenirentur, haec S. Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, Decreto diei 9 Decembris 1763 cunctis fidelibus, quibus laudabilis est consuetudo accedendi semel in hebdomada ad poenitentiae Sacramentum, iam indultum concessit, vi cuius omnes Indulgentias acquirerent per ipsam hebdomadam occurrentes absque alia peccatorum confessione quae ceteroquin ad eas lucrandas foret necessaria. Huiusmodi vero indultum pro aliquibus regionibus, attenta confessoriorum inopia etiam ad sacramentalem confessionem infra duas hebdomadas peractam extensum fuit. Insuper alio Decreto sub die 6 Octobris 1870 provisum est, ut ad confessionem et S. Synaxim quisque accedere posset die, qui illum immediate praecedit, pro quo aliqua Indulgentia sive ratione festivitatis, sive alia quacumque ex causa fuerit concessa.

Experientia tamen compertum est hisce indultis haud satis consultum, quando agitur de iis Indulgentiis lucrandis, quae aliquibus festiuitatibus extraordinariis sunt adnexae, vel de iis,

quas toties quoties eadem die acquiri datum est. Tunc enim ingens fit fidelium concursus ad sacramenta suscipienda, ita ut eorum pio desiderio multis in locis vix satisfieri posset, nisi confessio praescripta paulo anticipetur ab iis, qui qualibet hebdomada confiteri non solent, neque possunt.

Quapropter SSmo. Domino Nostro Pio Pp. X. preces sunt exhibitae, ut desuper his de apostolica benignitate providere dignaretur, indulgendo ut confessio peragenda ad lucranda Indulgentiam, si haec pluries eadem die sit concessa tribus diebus immediate praecedentibus, sin vero semel in die sit concessa, duobus tantum integris diebus anticipari queat.

Et Beatissimus Pater, in audientia habita ab infrascripto Card. Praefecto, die 11 Martii 1908, summopere exoptans maiori spirituali bono christifidelium prospicere, expositis precibus clementer annuere dignatus est, ita tamen ut praeter communionem pridie diei, cui est adnexa Indulgentia, permissam, in adimplendis ceteris operibus iniunctis regula generalis, circa modum et tempus in concessionibus praescriptum, servetur. Praesenti in perpetuum valituro. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, e Secretaria eiusdem S. Congregationis die 11 Martii 1908.

L. ✠ S.

S. Card. CRETONI, *Praefectus*.

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

Receptiones ad Confraternitatem B. M. V. de Monte Carmelo invalidae sanantur.

Beatissime Pater,

P. Praepositus Generalis Carmelitarum Discalceatorum, ad SS. pedum osculum provolus, S. V. humiliter exorat, ut receptiones ad Confraternitatem B. M. V. de Monte Carmelo, quaecumque ex causa usque ad hanc diem invalide peractas, benigne sanare dignetur.

Et Deus, etc.

S. Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, utendo facultatibus a SS. D. N. Pio PP. X sibi tributis, petitam sanationem benigne concessit. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, e Secretaria eiusdem S. C., die 4 Februarii 1908.

L. ✠ S.

S. Card. CRETONI, *Praefectus*.

D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

Indulgentia 300 dierum conceditur recitantibus orationem aegrotantium, in honorem B. M. Virginis de Lourdes.

O Marie, conçue sans péché, ô Notre-Dame de Lourdes, qui attirez de toute part vos enfants vers la Grotte de vos Apparitions, vous n'avez cessé d'encourager, par d'innombrables bienfaits, la confiance filiale de ceux qui ont répondu à votre appel. Souffrant dans mon corps et dans mon âme, je viens, après des milliers et des milliers de pauvres malades, me prosterner à vos pieds et implorer la grâce de ma guérison. Mère toute bonne et toute puissante auprès de Notre-Seigneur, faites que je sois délivré de mes infirmités et que je puisse consacrer mes forces rétablies au service de Dieu et de mes frères. Combien il me serait doux de proclamer que je dois à votre intercession le retour d'une santé qui, en attestant votre miséricorde envers moi, deviendrait peut-être, pour beaucoup d'âmes, un motif de conversion !

Mais je désire, par dessus tout, m'abandonner entre vos mains maternelles. Si c'est la volonté de Jésus-Christ, mon divin Sauveur, à laquelle votre volonté demeure unie, que le calice de ma passion ne s'éloigne pas quant à présent, je souhaite de pouvoir dire, avec résignation et avec amour, que je le veux aussi moi-même. Faites donc pénétrer, jusqu'au fond de mon cœur, l'adhésion pleine et entière à cette consolante doctrine venue du ciel : que le Dieu de bonté nous aime infiniment, toujours et partout, mais plus spécialement, sans doute, quand il nous associe aux douleurs de Jésus-Christ et nous attache à sa croix.

O Vierge Immaculée, Notre-Dame de Lourdes, Mère d'un Dieu qui a été l'Homme de douleurs, votre divin Fils a voulu que vous fussiez à côté de Lui sur le Calvaire, pendant qu'il souffrait et mourait pour nous, il vous aimait, comme un Dieu seul peut aimer sa mère, et il a voulu toutefois que votre âme fût transpercée d'un glaive de douleur, afin que votre amour pour Lui se révélât et grandit dans la communauté d'inexprimables souffrances.

Obtenez-moi cette grâce ô Notre Dame de Lourdes, consolatrice des affligés, salut des infirmes, que j'aime Dieu de plus en plus, à mesure que se prolongent et s'aggravent mes épreuves. Un tel miracle est plus grand que ne le serait la soudaineté de ma parfaite guérison. Pour me rendre la santé, une parole suffirait, dite par vous au nom et avec le pouvoir de Celui qui est votre Fils comme il est votre Dieu ; tandis que la résignation dans la souffrance, me fait accepter avec joie la maladie et son cortège de maux, je sens que c'est, d'une manière éminente,

l'œuvre du Très Haut. Oui, je vois qu'il est en quelque sorte plus facile à Dieu de guérir la douleur que de la faire aimer. Mais, si vous le voulez, ma faiblesse aura pour appui une force surnaturelle qui la rendra victorieuse et ainsi manifestera l'étendue de votre pouvoir.

Puissent les angoisses de ma maladie, sanctifiées par la soumission à la volonté divine, être unies à l'agonie de mon divin Sauveur; puissent mes larmes, mêlés à ses larmes et à son sang, achever, l'expiation de mes fautes passées et attirer des grâces de résurrection sur les pauvres âmes mourantes ou mortes par le péché. Que l'abondance de vos dons, ô mon Dieu, je vous en supplie au nom de votre Mère, soit accordée, en particulier, aux personnes qui me sont unies par les liens du sang ou l'amitié. Faites que mes souffrances, en attendant qu'il vous plaise d'y mettre un terme, ouvrent pour eux une source de bénédictions.

O Mère de douleur et Mère de miséricordieuse bonté, qui avez été debout au pied de la Croix, priez pour nous afin que nous devenions dignes des promesses de Jésus-Christ.

Ainsi soit-il.

Ex Audientia SSmi. die 13 Nov. 1907.

SS. D. N. Pius divina Providentia PP. X supra relatam precem devote recitantibus indulgentiam tercentorum dierum, defunctis quoque applicabilem, benigne concessit.

Praesenti in perpetuum valituro. Contrariis non obstantibus.

Datum Romae, e Secretaria S. C. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita die 20 Nov. 1907.

L. ✠ S.

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

Facultas benedicendi et indulgentiandi Coronas Viae Crucis.

Beatissimo Padre,

Giovanni Vincenzo Tasso, Assistente generale della Congregazione della Missione, Zelatore dell'arciconfraternita della Santa Agonia di Gesu nell'Orto, stabilita nella Casa madre di Parigi e in molte Case de' Missionarii e della Figlie della Carità, prostrato al bacio del Sacro Piede, supplica umilissimamente la Santità Vostra di estendere a tutti i Preti della Missione e a tutti i Direttori e Zelatori della Santa Agonia la facoltà di benedire e indulgentiare la *Corona della Via Crucis, della Serva di Dio Luigia Borgiotti, Confondatrice delle Suore Nazzarene*, facoltà già concessa dal S. Padre Pio IX. al Card. De Angelis, e da Vostra

Santità stessa al Card. Richelmy e al superiore della Missione di Torino nell'udienza privata accordata a Monsignor Parodi, Arcivescovo di Sassari, il 4 Aprile 1906.

Che della grazia, ecc.

Iuxta preces in Domino.

Die 2 Novembris 1906.

PIUS PP. X.

Nova concessio quoad Coronas Viae Crucis.

Beatissime Pater,

Augustinus Veneziani, Procurator generalis Congregationis Missionis, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, enixe orat concedi, ut christifideles, a Stationibus Viae Crucis visitandis, canonicè erectis, impediti, si una simul cum altero congregati, qui Coronam Viae Crucis possideat, indulgentia a S. V. ditatam sub die 2 Novembris 1906, recitent vigesies *Pater, Ave et Gloria*, omnes et singuli relativas indulgentias lucrari valeant, dictae Coronae adnexae, etsi unus tantum eadem Coronam manu teneat.

Ex audientia SSmi., die 1 Decembris 1907.

Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa X benigne annuit pro gratia iuxta preces. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, e Secretaria Sacrae Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, die 1 Decembris 1907.

S. Card. CRETONI, *Praefectus.*

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

Indulgentia pro iaculatoria ad SS. Nomen Iesu.

Beatissimo Padre,

Il. sac. Domenico Paoloni, direttore dello *Zelatore del SSmo. Nome di Gesu* di Napoli, prostrato al bacio del S. Piede, umilmente supplica la S. V. a voler concedere trecento giorni d'indulgenza, applicabile anche alle anime purganti, ogni volt che i fedeli, in riparazione delle bestemmie che si proferiscono contro il SSmo. Nome di Gesu, con cuore contrito e divotamente reciterrano la giaculatoria: *Eterno Padre, pel sangue preziosissimo di Gesu Cristo, glorificate il suo SSmo. Nome, secondo l'intenzione e i desiderii del suo adorabile Cuore*; e l'indulgenza plenaria, applicabile

come sopra, a quelli che in ciascun giorno di un mese avranno recitato la detta giaculatoria, da lucrarsi una volta in quel mese, in un giorno a loro scelta, nel quale confessati e comunicati pregheranno secondo l'intenzione della Santità Vostra.

Che della grazia ecc.

Ex audientia SSmi., die 11 Decembris 1907.

SSmus. Dnus. Noster Pius PP. X benigne annuit pro gratia in omnibus iuxta preces. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, e Secretaria S. Congnis. Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, die 27 Ianuarii 1908.

S. Card. CRETONI, *Praefectus.*

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

URBIS ET ORBIS.

Decretum quo Episcopis datur facultas statuendi tempus pro triduanis supplicationibus SS. Eucharistiae.

Anno superiore, Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, litteris datis sub die 10 Aprilis, catholici Orbis Sacrorum Antistites vehementer hortabatur, ut quotannis quoad fieri posset, in singulis cathedralibus ecclesis et etiam in curialibus templis, infra Octavam solemnitatis Corporis Christi, vel alio anni tempore, prout Rmi. Episcopi iudicaverint, supplicationes in triduum instaurarentur, quibus christianus populus ad frequentiore, imo quotidianam, Eucharistiae sumptionem excitarentur. Quum vero in his litteris, iuxta methodum inibi praescriptam, iniunctum sit, ut supplicationes huiusmodi initium sumant a feria sexta et desinant die Dominica, et e contra, ob singularia quaedam adiuncta, in pluribus locis christifidelibus commodius evaderet, aliis diebus hisce supplicationibus interesse, eisque adnexas indulgentias lucrari, postulatum est ab hac S. Congregatione, ut eadem supplicationes, loco dierum in memoratis litteris statutorum, aliis infra hebdomadam diebus, iudicio Rmorum. Episcoporum designandis, peragi queant. Porro has preces in audientia habita die 8 Aprilis 1908 ab Emo. Cardinali Praefecto relatas, SSmus. Dominus Noster Pius PP. X clementer excipiens, petitam gratiam benigne concessit, ceteris tamen servatis, praesertim quoad indulgentiarum acquisitionem, quae in litteris huius Sacrae Con-

gregationis praescribuntur. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae e Secretaria eiusdem S. C., die 8 Apr. 1908.

S. Card. CRETONI, *Praefectus*.

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

URBIS ET ORBIS.

Conceditur anticipatio confessionis pro indulgentiis lucrandis.

Quo christifideles Indulgentiarum thesauro facilius fruenterent, haec S. Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, decreto diei 9 Decembris 1763 cunctis fidelibus, quibus laudabilis est consuetudo accedendi semel in hebdomada ad poenitentiae Sacramentum, iam indultum concessit, vi cuius omnes indulgentias acquirerent per ipsam hebdomadam occurrentes absque alia peccatorum confessione quae ceteroquin ad eas lucrandas foret necessaria. Huiusmodi vero indultum pro aliquibus regionibus, attenta confessoriorum inopia, etiam ad sacramentalem confessionem infra duas hebdomadas peractam extensum fuit. Insuper alio decreto sub die 6 Octobris 1870 provisum est, ut ad confessionem et S. Synaxim quisque accedere possit die, qui illum immediate praecedit, pro quo aliqua indulgentia sive ratione festivitatis, sive alia quacumque ex causa fuerit concessa.

Experientia tamen compertum est hisce indultis haud satis consultum, quando agitur de iis indulgentiis lucrandis, quae aliquibus festivitatis extraordinariis sunt adnexae, vel de iis, quas toties quoties eadem die acquiri datum est. Tunc enim ingens fit fidelium concursus ad sacramenta suscipienda, ita ut eorum pio desiderio multis in locis vix satisfieri posset, nisi confessio prae scripta paulo anticipetur ab iis, qui qualibet hebdomada confiteri non solent, neque possunt.

Quapropter SSmo. Domino Nostrò Pio PP. X preces sunt exhibitae, ut desuper his de Apostolica benignitate providere dignaretur, indulgendo ut confessio peragenda ad lucrandam indulgentiam, si haec pluries eadem die sit concessa, tribus diebus immediate praecedentibus, sin vero semel in die sit concessa, duobus tantum integris diebus anticipari queat.

Et Beatissimus Pater, in audientia habita ab infrascripto Card. Praefecto, die 11 Martii 1908, summopere exoptans maiori spirituali bono christifidelium prospicere, expositis precibus clementer annuere dignatus est, ita tamen ut praeter communionem pridie diei, cui est adnexa indulgentia, permissam, in

adimplendis ceteris operibus iniunctis regula generalis, circa modum et tempus in concessionibus praescriptum, servetur. Praesenti in perpetuum valituro. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, e Secretaria eiusdem S. Congregationis, die 11 Martii 1908.

S. Card. CRETONI, *Praefectus*.

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

CONGREGATION OF THE PROPAGATION OF THE FAITH.

Rules of St. Joseph's Foreign Missionary College Approved.

Quum Superior Generalis Societatis S. Josepho pro Missionibus Exteris de Mill Hill prope Londinum in Anglia, ab hoc S. Consilio Christiano Nomini Propagando postulasset ut ejusdem Societatis Regulae, quae jam per Decretum diei 28 Januarii ann. 1897 ad decennium per modum experimenti adprobatae fuerant, definitiva nunc adprobatione firmarentur; res, prouti de more, examinanda delata est peculiari ad id constitutae Commissioni sub praesidentia Emi. Viri Card. Francisci Satolli. Eadem vero Commissio, attentis commendatis Episcoporum litteris nec non uberrimis spiritualibus fructibus quos praefata apostolorum virorum Societas in salutem animarum et religionis incrementum protulit, censuit ejusdem Societatis regulas seu Constitutiones definitive adprobandas esse, nonnullis tamen adjectis modificationibus, quae in adnexo exemplari exhibentur.

Haec vero ejusdem Commissionis sententiam SSmo. D. N. Pio div. prov. Pp. X ab infrascripto S. Congregationis Fidei Propagandae Secretario relatam in Audientia diei 13 vertentis Aprilis, Sanctitas Sua benigne adprobare atque ratam habere dignata est, ac praesens ea super re Decretum confici jussit contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae ex Aedibus ejusdem S. Congregationis die XXV Aprilis anni 1908.

L. ✠ S.

Fr. H. M. Card. GOTTI, *Praefectus*.

ALOISIUS VECCIA, *Secretarius*.

INDEX.

	PAGE		PAGE
A.			
Abstinence and Fasting. (Religious in Italy.) See "Fasting."		Blessing of Bishop given to Canon Theologian before Scripture Instruction	135
Abyssinian Envoy, Allocation to ..	90	Books—	
Act of Consecration to Our Lady. Indulgence declared perpetual. See "Indulgence."		Condemned. See "Index."	
Alienation of Church goods. Faculty to French Bishops concerning ..	150	Prohibited. See "Index."	
All Souls (Plenary Indulgence; Benedictine) not transferred with the Feast. See "Indulgence."		Breviary (Constitution on) Issued by P. Gregory XIII.	104
Allocation—		Briefs, Privileges granted to Archsodality for Watching the Blessed Sacrament at night	43
At Consistory, 16th Dec., 1907. See "Consistory."		C.	
To the Abyssinian Envoy. See "Abyssinian."		Calendar to be used in secular churches in Regular parishes ..	63
To the Oriental Bishops. See "Oriental."		Canon Theologian receives Bishop's blessing before Scripture instruction. See "Blessing."	
Alphonsus (St.) Letter from the Pope approving new edition of his works	117	Chairs (The use of) instead of Scamnum	191
Altar—		China (Emperor of) Letter from the Pope to	116
Concerning the Valid Consecration of	97	Choir Service. Substitution for ..	164
Wooden Crowns on. See "Crowns."		Cistercians (Abbot General of) Letter from the Pope to	109
American College. Letter from the Pope congratulating Rector ..	1	Clerics attending State Universities, Letter concerning	124
Archsodality for watching the Blessed Sacrament at night. See "Briefs,"		Communion and Confession. Conditions for Indulgence. See "Indulgence."	
Art Treasures. Letter to the Italian Bishops concerning the preservation of	149	Confession—	
"Associatio Sacerdotalis Reparationis" commended and Indulgences granted. See "Indulgence."		And Communion. Conditions for Indulgence. See "Indulgence."	
B.			
Banns of Marriage in Writing ..	160	Necessary for Indulgence. A Concession regarding	202
Bells, Short form for Blessing ..	133	Within last five days of a Mission suffices for Plenary Indulgence. See "Indulgence."	
Benedictine Churches, Indulgences for. See "Indulgence."		Consecration of an Altar. Concerning the validity of. See "Altar."	
Betrothals and Marriage—		Consistory of 16th Dec., 1907	118
Additional Solutions to Questions on Decree on	163	Constitution on Breviary issued by P. Gregory XIII. See "Breviary."	
Solutions to Questions on	128	Cor Jesu'. (Prayer) Indulgence for. See "Indulgence."	
Blessed Sacrament—		Coronae Viae Crucis—	
(Incensation of) when Exposed all day	95	A New Concession Regarding ..	200
Indulgence for Visiting on Corpus Christi. See "Indulgence."		Faculty for Blessing and Affixing Indulgences	199
Not to be Reserved under a Bed-room	136	Corpus Christi. Indulgence for Visiting Blessed Sacrament on. See "Indulgence."	
Triduum of Supplication to be Determined by Bishops. See "Triduum."		Crowns (Wooden) on the Altar ..	136
Blessing New Harbour and the Sea. See "Harbour."		Crozier—	
		Indulgences granted to Association of Priest Adorers	141
		Indulgences granted to Priests of "Propagation of the Faith" ..	157
		Custom (Immemorial) gives Parochial Jurisdiction	166

	PAGE		PAGE
D.		Incensation of the Blessed Sacrament when exposed all day. See "Blessed Sacrament."	
Distributions "Inter Præsentibus" are Equivalent to Extraordinary Dis- tributions	165	Indulgence— (Crozier) granted to Association of Priest Adorers	141
E.		(Cumulative) for the Rosary	67
Edict ordering scrutiny of writings of P. Pius IX. See "Pius IX."		For prayer "Requiem æternam"	145
Ejaculations indulged. See "In- dulgence."		For ejaculatory	195
Electric light— Declaration concerning	98	For Scala Sancta	195
The use of in church	131	For Confession with Communion	196
Encyclical on Modernism. See "Modernism."		For prayer to Our Lady of Lourdes	198
Exorcism published by P. Leo XIII. . . .	102	"Toties quoties" for Visiting Churches of Congregation of Blessed Sacrament on Corpus Christi	157
F.		For ejaculation (Holy Name)	200
Faculty (Benedictine) for transferring a Monk. See "Monk."		For two ejaculations	138
Fasting and abstinence. (Religious in Italy)	45	For prayer when putting on sur- plice	139
Feast of the Apparition of N. D. de Lourdes made universal. See "Our Lady."		For prayer for dying sinners	140
Feast of Seven Founders made uni- versal. See "Seven Founders."		For offering Mass for dying sinners	140
Feast of St. Francis of Assisi may be transferred by Dominicans. See "Francis (St.)."		For ejaculatory prayer, "Cor Jesu," etc.	100
Francis (St.). Feast may be trans- ferred by Dominicans	135	For various prayers	69
G.		For ejaculation "My Lord and my God"	66
Gasquet (Abbot), Letter from the Pope to	77	Granted for "Pia opera di Maria Ausiliatrice"	68
Gradual— Typical edition of	94	Granted to "Associatio sacerdotalis reparationis"	143
(Vatican edition) Decree on	198	(Jubilee) granted to all visiting Lourdes crypt	112
Gregory XIII., Constitution on Bre- viary. See "Breviary."		(Plenary) for the Confraternity of the Rosary	66
H.		(Plenary) "toties quoties" ex- tended to all Benedictine churches and public Oratories	75
Harbour, Blessing a new	63	(Plenary) gained by Confession within last five days of a Mission (Plenary, Benedictine) not trans- ferred with Feast of All Souls	138
Holy Communion— At midnight Mass at Christmas	51	(Plenary, Benedictine) extended to all semi-public Oratories	139
In private Oratories	65	(Plenary) for special Act of Consec- ration to Our Lady, declared perpetual	141
During night adoration of the Blessed Sacrament	62	Rosary decades need not be said consecutively	65
I.		Irregularity, Dispensation from	56
Index— Books placed on the	159	J.	
"Il programma dei Modernisti" proscribed	89	Joseph's (St.) Missionary College, Mill Hill. Rules finally approved	203
"El immaculado San Jose" con- demned	126	Jurisdiction (Parochial). Admitted from Immemorial Custom. See "Custom."	
The Review "Nova et Vetera" condemned	147	L.	
Two Modernist papers condemned	127	Lamp (Sanctuary). Use of oil and wax for	98
		Lecot (Card.), appointed Legate for the Lourdes celebrations	111
		Lemnius (Fr.) Letter to, for Cate- chism on Modernism. See "Mo- dernism."	

	PAGE
Leo XIII. Exorcism published by. See "Exorcism."	
Letter—	
Appointing Ruthenian Bishop to the United States. See "Ruthenian."	
From the Pope to Abbot Gasquet. See "Gasquet."	
From the Pope to the Abbot General of the Cistercians. See "Cistercians."	
From the Pope appointing Card. Lecot Legate for the Lourdes celebrations. See "Lecot."	
From the Pope to the Bishop of Limerick. See "Limerick."	
From the Pope to the Archbishop of Quebec. See "Quebec."	
From the Pope to the Emperor of China. See "China."	
From the Pope approving new edition of the works of St. Alphonsus. See "Alphonsus (St.)."	
To the Italian Bishops concerning the preservation of Art Treasures. See "Art."	
To Fr. Lemmius for Catechism on Modernism. See "Modernism."	
"Libera me Domine" after a private Mass	194
Light (Electric)—	
Declaration concerning. See "Electric."	
In church. See "Electric."	
Limerick (Bishop of), Letter from the Pope to	118
Loisy (Abbé) declared "excommunicatus vitandus"	126
Lourdes celebrations. Card. Lecot appointed Legate. See "Lecot."	
Lourdes crypt. Jubilee Indulgence granted to all visiting. See "Indulgence."	
M.	
Marriage and Betrothals. Decree on. See "Betrothals."	
Marriage—	
Solutions to Questions on. See "Betrothals."	
Additional Solutions to Questions on. See "Betrothals."	
Martyrology. Additions to	191
Mass—	
(In Regular churches) at same time as parochial Mass	93
(Midnight) at Christmas	51
Stipendia for. See "Stipendia."	
Masses—	
Indulgence for offering for dying sinners. See "Indulgence."	
(Stipendia for) may be sent to Superiors in Eastern countries. See "Stipendia."	
Mission. Confession within last five days suffices for Plenary Indulgence. See "Indulgence."	

	PAGE
Missionaries—	
Of Sacred Hearts of Jesus and Mary. Statutes granted to	137
(Precedence of) changing from one Vicariate to another. See "Precedence."	
Modernism—	
Encyclical on	2
(Professors infected with) to be removed	91
(Catechism on). Letter to Fr. Lemmius for	155
Modernist papers condemned. See "Index."	
Monk (Benedictine) may be transferred	130

N.

"Ne temere." The Decree. See "Betrothals."	
"Ne temere." Some questions concerning the Decree. See "Betrothals."	
"Nova et Vetera" (The Review) condemned. See "Index."	

O.

Occurrentia of secondary feast with primary lesser doubles	136
Oil for sanctuary lamp. See "Lamp."	
Oratories—	
(Private) Holy Communion in. See "Holy Communion."	
(Public, Benedictine) Plenary Indulgence for. See "Indulgence."	
(Semi-public Benedictine) Plenary Indulgence to all. See "Indulgence."	
Oratory (Public). Proprietary rights regarding	190
Oriental Bishops, Allocation to the..	120
Our Lady—	
Of Lourdes (Feast of the Apparition made universal)	96
Of Lourdes. Indulgence for Prayer to. See "Indulgence."	
Of the Sacred Heart. Concerning the scapular of. See "Scapular."	
(Special Act of Consecration) Plenary Indulgence declared perpetual. See "Indulgence."	

P.

Parish (The Vacating) by a Parish Priest	189
"Pascendi Dominici Gregis." The Encyclical. See "Modernism."	
Pius IX., Edict ordering scrutiny of writings of	99
Poland. Agreement regarding the language in Seminaries	44
Precedence of Missionaries changing from one Vicariate to another ..	100

	PAGE		PAGE
Precedence in Transferring Feasts ..	194	Secular Churches in Regular Parishes. The Calendar to be used in. See "Calendar."	
Priest Adorers (Association of), Crozier Indulgences granted to. See "In- dulgence."		Seminaries— In Italy. Rules for	167
Privileges of Tertiary Sisters of Reg- ular Orders. See "Tertiaries."		In Poland. Agreement regarding language. See "Poland."	
Processions, The presence of Regu- lars in	93	Seven Founders (Feast of) made universal	132
Professors infected with Modernism to be removed from Seminaries. See "Modernism."		Sinners— (Dying). Indulgence for offering Masses for. See "Indulgence." Indulgence for prayer for. See "Indulgence"	
Propositions (Proscribed), Syllabus of. See "Syllabus."		Statutes granted to Missionaries of Sacred Hearts of Jesus and Mary. See "Missionaries."	
Proscribed books. See "Index."		Stipendia— For Masses	53
Q.		May be sent to Religious Superiors in Eastern Countries	127
Quebec (Archbishop of), Letter from the Pope to	115	Substitution for Choir Service. See "Choir."	
R.		Surplice. Indulgence for prayer when putting on. See "Induig- ence."	
Regulars— As to Mass at same time as paro- chial Mass. See "Mass." As to their place in processions. See "Processions."		Syllabus of Proscribed Propositions	46
Religious changing to a stricter life..	92	T.	
"Requiem aeternam, etc.," Indul- gence for. See "Indulgence."		Tabernacle. A new form approved..	192
Right (Proprietary) as regards Public Oratories. See "Oratory."		"Tantum Ergo." The two verses not to be separated	136
Rosary— Confraternity, Plenary Indulgence for. See "Indulgence." Cumulative Indulgences for. See "Indulgence." Decades need not be said consecu- tively to gain indulgence. See "Indulgence."		Tax (Church), Letter concerning French	123
Ruthenian Bishop, Appointment of	79	Tertiaries of Regulars. The Privi- leges of	130
S.		Transfer of Feasts. The Order of Precedence See "Precedence."	
Sanatio for Invalid Receptions into Confraternity of Our Lady of Mt. Carmel	197	Triduum of Supplication to Blessed Sacrament. Bishops may deter- mine Time of	201
Scala Sanota. Indulgence for. See "Indulgence."		U.	
Scamnum to be used instead of chairs. See "Chairs."		Universities of the State. Letter concerning clerics attending. See "Clerics."	
Scapular of Our Lady of the Sacred Heart, Concerning the	146	W.	
Sea, Blessing the. See "Harbour"		Wax for Sanctuary Lamp. See "Lamp."	
		Women singing in Church	131

BENZIGER BROTHERS' LATEST PUBLICATIONS FOR THE REV. CLERGY

CONSECRANDA; or, Rites and Ceremonies observed at the Consecration of Churches, Altars, Altar Stones, and Chalice and Patens. By Rev. A. J. SCHULTE. With numerous illustrations. 8vo, cloth, *net*, \$1.50.

This volume contains the rites and ceremonies of the principal functions of consecration. It is not merely a Ceremonial, but also a Pontifical and Ritual, containing complete directions, together with the prayers, psalms, and antiphons, in which the words are marked with the proper accents for chanting or reading.

MEDULLA FUNDAMENTALIS THEOLOGIAE MORALIS. Auctore GULIELMO STANG, Episcopo Riveromensis, S. Theol. Doctore, et quondam in Alma Universitate Catholica Lovaniensi Professore. 12mo, cloth, *net*, \$1.00.

A simple, salient, practical book of first principles of Moral Theology for Priests and Seminarians.

ANGLICAN ORDINATIONS. Theology of Rome and of Canterbury in a Nutshell. By Rev. H. C. SEMPLE, S.J. 16mo, cloth, *net*, \$0.35.

This is a compact little volume in the form of question and answer on a subject of vital importance and interest. The celebrated case has never been more briefly and at the same time fully explained.

CHRISTIAN EDUCATION. By Very Rev. Dean C. J. O'CONNELL. 16mo, cloth, *net*, \$0.60.

An eloquent plea for the education of the heart as well as the head. A summing up of the arguments for the Catholic system of education, this book will be very useful for priests in preparing pleas and discourses on the subject of the parochial schools.

ACROSS WIDEST AMERICA. Newfoundland to Alaska. With the Impressions of Two Years' Sojourn on the Bering Coast. By Rev. E. J. DEVINE, S.J. Profusely illustrated. 12mo, cloth, *net*, \$1.50.

A fascinating account of missionary labors among gold miners and the eskimos. Reads like fiction.

THE TRAINING OF SILAS. By Rev. E. J. DEVINE, S.J. 12mo, cloth, \$1.25.

A novel of special interest to priests. In the character of Father Sinclair the author has drawn an ideal pastor—and a practical one, too.

THEORY AND PRACTICE OF THE CONFESSIONAL. A Guide in the Administration of the Sacrament of Penance. By Prof. CASPAR SCHIELER. Edited by Rev. H. J. HEUSER, D.D. Introduction by the Most Rev. S. G. MESSMER, D.D., D.C.L., Archbishop of Milwaukee. 4to, cloth, *net*, \$3.50.

The first book of its kind in the vernacular. Every priest on the mission should have this volume in his library. It would solve many a doubt and puzzling case of conscience in the administration of the Sacrament of Penance.

THOUGHTS AND AFFECTIONS ON THE PASSION OF JESUS CHRIST. For Every Day of the Year. Taken from the Holy Scriptures and the Writings of the Fathers of the Church. By FRA GAETANO M. DA BERGAMO, Capuchin. New English Translation prepared by the Passionist Fathers of the United States. 8vo, cloth, *net*, \$2.00.

Decidedly the best book of meditations ever written on the Passion.

BENZIGER BROTHERS, . . . New York, Cincinnati, Chicago.

A COPY FREE TO
EVERY PRIEST

A STANDARD WORK

FREE

Theory and Practice of the Confessional

A GUIDE IN THE ADMINISTRATION OF THE SACRAMENT OF PENANCE

BY PROF. C. SCHIELER

Edited by REV. DR. H. J. HEUSER

Introduction by MOST REV. S. G. MESSMER, D.D., Archbishop of Milwaukee

4to, cloth, - - - - - net, \$3.50

"I pray that every priest in America may read and study it."—BISHOP KEANE.

"We unhesitatingly commend it as the most useful handbook for all confessors in English-speaking countries."—BISHOP GABRIELS.

"At a Conference of young priests recently it was proposed to make the work a text for regular discussions with a view to increasing pastoral efficiency by uniform methods in interpreting certain cases of conscience."—*Ecclesiastical Review*.

"We can only hope and pray that Catholic priests will read the beautiful and instructive lessons that Dr. Schieler's book offers, and ponder over them day and night."—ARCHBISHOP MESSMER.

"The book is worth the careful study of every confessor, who will find it of invaluable assistance in the two-fold duty of safeguarding the sacrament and advancing the cause of Christ in the souls of men."—*The Messenger*.

"It is a book that every zealous confessor should have and use."—*Catholic Book Notes* (London).

"I believe this work will effect much good."—BISHOP TIERNEY.

"I am convinced that it is a most useful and valuable work."—BISHOP McFAUL.

SPECIAL OFFER: A Copy of this Book sent Free to every Priest

In order to make more of the Rev. Clergy acquainted with Benziger's Magazine, and get them interested in it, we will send free a copy of this three dollar-and-a-half book for a two years' subscription at the regular subscription price of \$4.00. That is, a two years' subscription to Benziger's Magazine would cost you \$4.00. Now, if you take advantage of this offer and subscribe for two years, you get the "Theory and Practice of the Confessional" without any extra charge. In other words, you get a seven-and-a-half dollar value for \$4.00.

Father Heuser, in the "Ecclesiastical Review," says of Benziger's Magazine:

"There is no reason why any one interested in strengthening religious faith and purity of morals should not take an active interest in the support of a high class, popular periodical such as this."

Will you not take this opportunity to spread good Catholic literature when you can do so with such advantage to yourself? We hope you will embrace this offer, the most liberal ever made by any magazine.

Those who are already subscribers to Benziger's Magazine can make use of this offer by sending their renewal for two years.

BENZIGER BROTHERS, NEW YORK, CINCINNATI, CHICAGO